

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

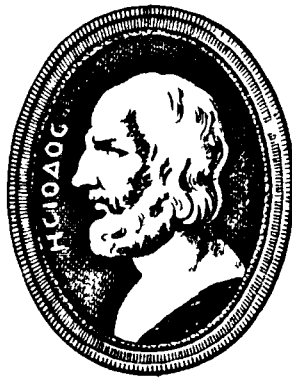
Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

HESIODI
ASCRAEI
OPERA OMNIA

EX REGIO PARMENSI TYPOGRAPHIO

ANNO CXCICCLXXXV
PRAESIDVM LICENTIA.

H E S I O D I

A S C R A E I

O P E R A .

A D
FERDINANDVM
AVSTRIVM
M. THER. et FRANC. I
AVGG. FILIVM
IMP. CAES. JOSEPHI II
FRATREM
INSVBRIAE FELICITATIS,
AVSPICEM ATQVE ASSERTOREM

BERNARDVS ZAMAGNA

*J*am casus Ithaci varios, Dum victor ab urbe
Dardania patriae semper fugientis ad oras
Tenderet antiquumque patrem visurus et almam
Penelopen, Fernande, tui fausto omine ⁽¹⁾ fratris

(1) PETRO LEOPOLDO Magno Etruriae Duci, Principi sapientis-
simo litterarumque amantissimo inscripta est Odyssea.

Per Latias gentes vulgarimus. hoc tibi nostrum
 Surgat opus, Pindi quando me numina nymphæ
 Haud proprii ingenii parta clarescere prole,
 Sed patrio argivos Deducere litore vates,
 Et voluere novo, si qua est ea gloria, cultu
 Indutos passim romana per oppida ferre.
 Mœconides placuit Leopoldo, et Naiades Arni
 Ad ripas plaufere Ithaco. cur fertilis Æscrae
 Ille tibi cultor, paribus qui floruit annis,
 Proximus ut fama, pangendi ita carminis arte,
 Non placeat, magnæque tui sub nominis umbra
 Eridani placidum per me deductus ad amnem
 Paullatim incipiat Graias dediscere voces,
 Boeotumque modos? heic inter pacis amicae
 Otia sub tanto posuit sibi principe sedem
 Pallas, et omnigenæ Doctrinae lumina fundit
 Vatibus haud inimica bonis, quos Divite vena
 Ingenii Musæque aluere et Phoebus Apollo.
 Prima tenet vatum in templo loca maximus ales
 Mœconius, propiorque sedet donatus et ipse

5

*Hesiodus lauro longum vernante, nec illum
Dedignata sequi magni est mens dia Maronis.
Ambo Digna canunt, ambo se praepete penna
Diversum per iter celsa intra nubila tollunt
Admissique choro Superum mensisque recepti.
Ergo age sis, Fernande, aseraei ad sacra poetae
Ingredere o mecum. non ille horrentia Martis
Arma, nec ultrices alterna in vulnera Dextras
Hospitio pro laeso, et raptae coniugis igne;
Sed canit ⁽¹⁾, ut subito tener olim increverit orbis,
Ac terrae tractusque maris caelumque profundum
Fluminaque primique homines naturaque divum
Exstiterint, longaeque sequens vestigia flammae
Usque Chaos a veteri Troianae ad tempora cladis
Fataque fortunaque virum tenebrosoque regna
Omnia musaeo contingens nectare clarat.
Namque Chaos rerum primordia nocte tegebat
Indistincta locis formaeque expertia; Donec*

(1) Vides, opinor, haec ad Theogoniam Hesiodi pertinere.

*Confusam Discussit Amor volventibus annis
 Congeriem. tellus foecundo corpore, et aura
 Lumine purpureo rifit; sua tempora menses,
 Et pariter novere suos vaga sidera motus,
 Collectumque fretum fedit, fluviique voluti,
 Cunctaque ceperunt genitalia femina vitas.
 Caelus in aethereo primus regnavit Olympo,
 Tellurisque sinu commixtus fudit in auras
 Progeniem horrendam; Donec materna sequutus
 Iussa vaser Saturnus acuta falce petivit
 Deprensum infidiis, patrioque potitus honore
 Eripuit vi sceptrum. hoc rege agrestis et exlex
 Vita diu, moresque feri viguere, nec ullus
 Iustitiae, laudique locus fuit; illaque Graii
 Aurea dixerunt, fuerint quum ferrea secla,
 Quae non ulla Deum referat mortalibus ira.
 Mox tamen hic, frustra Titanum fortibus armis
 Defensus, natosque petens in praelia, magno
 Sub Iove succubuit victus, qui fulmine diros
 Caeligenas, ipsumque alta caligine merfit*

*Infra Erebum iaciens paritantiem, ubi Tartarus horret
 Aeterna sub nocte ingens, pars ultima rerum.
 Hinc Iovis auspicio regni successit origo
 Tertia. in aethera caeli sedet arduus arce
 Fulgura molitus Dextra, totumque per orbem
 Providus intendens aciem sua praemia laudi
 Ac scelere tribuit poenas, hominumque per artes
 Ingenia exacuit. prima haec felicitis imago
 Imperii, vobis quae nunc regnantibus aucta
 Crevit in immensum, totamque effudit opum vim.
 Tum rerum tenuis tantum experientia venit,
 Quaesitique usus faciles; profcissaque terrae
 Viscera, et attritus coepit splendere vomer,
 Edomitique boves, pecudisque in septa receptae
 Aeraque perfonuere, et ferrum incanduit igne.
 Quid faceret mortale genus? non roscida mella
 Sponte dabant rupes, nec vino et lacte fluebant
 Pura per intactos labentia flumina campos,
 Aut inarata Ceres surgebat. iamque placere
 Glandiferi foetus passim montanaque corna*

Desierant, alioque inventum vivere cultu,
 Et solem prohibere et acutae frigora brumae
 Vestibus iniectis, alimentaue mitia nosse.
 Omnia quae cernens, sacrosque recludere fontes
 Ausus opum vates ascræus, primus agrestes
 Edocuit ⁽¹⁾, fractis quo fidere femina glebis
 Tradere conveniat? segetis quis cultus opimae?
 Tempora quae messis, quaque arte paranda supellex
 Rustica, et agricolis quae cura adhibenda iuvenis?
 Nec minus et varios docuit per caerula cursus
 Litore digressus patrio, quando omnia tellus
 Haud omnis bona ferre negat; certusque notavit,
 Quid pluviaeque ferant Hyades, quidque asper Orion,
 Arcturusque, Haedique, et quali flamine eundum,
 Si placeat rapidi tentare pericula ponti,
 Divitiasque sequi peregrinas. cuncta sed ante
 Iustitiam fervare iubet, sanctumque pudorem,
 Et mores sine labe. hinc vis et turpis egestas

(1) Haec ad alterum Hesiodi carmen pertinent, nimirum ad Opera et Dies.

Diffugiunt, pietasque viget, populosque per omnes
 Copia largifico effundit sua munera cornu,
 Quam requies non donat iners, at sedula cura,
 Assiduusque labor. quid iam diversa canentem
 Argumenta sequar? cecinit qui sanguine Divum
 Heroes ⁽¹⁾ nati populos aut legibus aequis
 Rexere, aut Domito retulere ex hoste triumphos,
 Monstraque placarunt per magnas didita terras;
 Multaque praeterea, invidit quae longa vetustas,
 Consumpsitque vorax. restat pars unica laudum
 Coniugis Amphitryonaeae, susceptaque magno
 De Iove progenies, Alcides ille superbi
 Martigenae Domitor Cycni quo tempore scutum
 Fulmineum quassans Pagafaci ad Apollinis aram
 Perculit, ac magna Delphos formidine solvit.
 O vatem nimium felicem, edicere primo
 Cui rerum tot mira datum: te principe dignus
 Vivat, et usque novo rigeat florentior aëro

(1) Inter alia poemata Hesiodus et Heroogoniam scripsisse traditur, cuius pars fortasse Scutum Herculis, de quo suo loco dicitur.

Quod si magnanimos ipsi propiora tulissent
 Austriadas bona secla tuos, non ille creatos
 Stirpe alia heroas celebrandos carmine sacro
 Legisset. labor unus erat gens Austria, et almis
 Caesaribus foecunda Domus Circaea sonaret
 Per nemora, et plaufu miratum impleret Olympum.
 Tum licuit certare ⁽¹⁾ vel ipso iudice Phoebō
 Argolico in coetu cum magno scilicet olli
 Moeonida, quamvis argivae robora pubis
 Hectoreos circa muros, Simoëntaque clausum
 Caedis Achilleae furiis cecinisset, et ignes
 Suppositos Xanthi quondam ferventibus undis.
 Cuncta tuae gentis, Fernande, insignibus orfis
 Cessissent Decora illa, Diu quae versibus aetas
 Digna tulit. nil gente tua nam maius in omni
 Laude, per obliquos signorum flammeus orbes
 Dum rutilo invehitur curru, sol cernit ab axe.

(1) Non defuere, qui dicerent Homerum quondam certasse cantu
 in Euboea cum Hesiodo, victumque decessisse sententia Panidis. Sed
 parum id verisimile.

Sed non Dulcifono Superi haec celebranda Dedere
 Dona feni; nec si tribuissent, omnibus unus
 Sufficeret. fortuna aliud ferravit in aevum
 Austriadum laudes, aliis et vatibus olim
 Ferre Dabit prima repetens ab origine gentem
 Caesaream. iam nunc faciles Date lilia nymphae,
 Auricomos iungam flores, magnosque nepotes
 Muneribus iustis cumulabo, et laurea nectam
 Serta comis, Donec subvectus in ardua templa,
 Gloria ubi sedem posuit, tantosque sacravit
 Alma viros rutilo succendens lumine, vivam
 Effigiem fratrum, quos haec mirantia cernunt
 Saecula, victuro Describam carmine vates.
 In medio mihi Caesar arito insignis honore
 Stabit: eum circa variis de partibus orbis
 Attonitae gentes procumbent, dignaque ad aras
 Thuricremas facient pro salvo vota parente
 Compede iam fracta, miseris quam barbara quondam
 Immiti iussu Dominorum induxerat aetas.
 Ille Iovis super ales erit, geminoque minatus

Hostibus exitium collo pendebit in aura
 Opperiens nutum, quo martia fulmina vertat.
 Hinc Leopoldus agens Thufcae felicia gentis
 Agmina fraterno laetus gaudebit amore,
 Iuraque et augustas leges, queis temperat urbes.
 Maximus ostendet: propior Flora aurea plaudet.
 Hinc sacra albenti devinctus tempora vitta
 Teutonicos Equites primaevi floris in aëro
 Ostentans, quondam pars magna futurus et ipse
 Imperii, sistet ductor: se candida supra
 Religio pietasque addet. iamque Itala linquens
 Moenia, et Eridani niveos resonantis olores
 Ipse aderis, Fernande, aequos cui vivida mores
 Gravior insignit formoso in corpore virtus,
 Attollitque animos. erit una Insubria tecum
 Omnis, et aeternae spondebit praemia famae
 Gaelicolas testata, sibi te vindice laetos
 Illuxisse dies, et crescere commoda et omnes
 Auspiciis vidisse tuis decora alta per urbes.
 Invidia infelix liventia brachia mordens

*Freudebit frustra, virtutumque ora tremiscens,
 Vos hilari quae fusa choro circumundique ludent,
 Sanguineos vellet raptis pro crinibus anques.
 Salvete heroes sacrum genus! o mihi tantum
 Donent fata aevi, vestras ut Dicere laudes
 Et valeam myrto victricem intexere frontem,
 Invideat stupefacta novo Dum Graecia vati.
 Interea Aescraei tu carmina Docta poëtae,
 Si vacat, et fesso rerum si qua otia moles
 Publica Dat, leni vultu Dux accipe: in illis
 Invenies, quae lecta tibi Dulcedine mentem
 Afficiant. neque enim vana heic sub imagine rerum
 Pieriis ludunt aures infomnia formis,
 Nec Venus, aut Veneris puer ille infecta veneno
 Improbis idalio contorquet spicula ab arcu;
 Utilitas sed multa latet, vitamque beatam
 Quae faciant, praecepta, et rerum maxima virtus.
 Fors etiam tecum lustrans haec carmina quondam
 Regia gaudebit coniux illa inclyta fama
 Italides inter, qua nullam Pallas amica*

Erudiisse magis Doctrina fertur in omni
 Estenfi De gente nurum, nec pluribus auctam
 Illecebris aliam Charites excellere passae;
 Et gens illa quidem Musisque et Apolline clara est.
 Ipsa suis curam genitrix ubi sedula natis
 Impendit, magnum et matris fatiavit amorem
 Omnigenos volvit libros, Italasque camoenas
 Respicit et Latias pariter, non infcia laudum
 Vllius, audentem vexit quem Pegafus ales
 Aonas in montes Graiorum exempla sequutum.
 Et querimur non esse, modis qui praebeat aures
 Dulcibus Aonidum, tales quum numina vobis
 Concilient sensus? vobis et gaudia musae,
 Et vates secura ferunt, nec fama poëtae
 Vilis utrique sonat: testis Modoetia, et altis
 Porticibus vivo surgens De marmore sedes,
 Quam vario circum florent pomaria cultu,
 Regis opus, magni referens miracula prisca
 Luculli Alcinoique. illic iam teque tuaque
 Coniuge, quae parili tecum contendit amore,

*Auspicihus, geminos cantu certare⁽¹⁾ poëtas
 Vidimus, et longo renovatos tempore ludos
 Pieridum. lacta procerum stipante corona
 Ambo vos alacres libantes flumina sacri
 Gutturis, in morem torrentis uterque ciebat
 Quae rapidi vena fundens e Divite vates,
 Plaudere nec piguit, nec fessis addere vires.
 Omnia laetitia resonabant: famaue et udas
 Naiadas fufis per caerula colla capillis
 Ad plaufum excierat vicini e gurgite fontis,
 Et Satyros Faunosque et agreftia numina nymphas,
 Ut quondam Arcadiae in lucis ad Panos arenam,
 Aut Orphei dulcem ad cantū prope Strymonis undas.
 Illo oro nunc vultu, illo mea carmina plaufu
 Excipite illuftres animae, tuque optime Princeps,
 Tuque tuo Dilecta viro clariffima Nympha*

(1) Duo vates praestantissimi, alter Veronensis Lorentius, Neapolitanus alter Mollius, complures dies apud optimos principes commorati sunt, maximamque sibi laudem et ipsorum principum et aliorum auditorum iudicio extemporaneis carminibus non minus scite quam eleganter decantatis pepererunt.

*Formosis Junonem oculis et Pallada culto
Ingenio superare potis. si cesseris ultro
Id proprium, Fernande, petam quod numina, nullū
Maius erit Donum. nostrum tibi ferviet usque
Tam studium, tibi cura; tui sic germina gnati,
Italiae spes alta, et ariti gloria regni,
Incolumes vigeant; primis mirentur et annis
Virtutesque tuas laudumque immensa tuarum
Per populos, quos ipse regis, monumenta, nec ullo
Nomine tam laeti plaudant, quam quo tibi certam
Sternis ad astra viam, et dignum te fingis Olympo,
Deliciaeque, paterq; hominum late undique dictus.*

I

AD LECTOREM
DE HESIODO
EIVSQVE THEOGONIA.

Postquam Homeri *Odysseam* latinis expressi versibus, eamque in lucem edidi, me ad Hesiodum converti, eiusque primum *Herculis Scutum*, tum *Opera et Dies* poetica latinitate donavi, dedique hoc utrumque carmen in manus hominum. Nunc vero eodem modo *Theogonia*, seu *Deorum Generatione* adornata, tertio Hesiodi carmine, absolutam antiquissimi poetae operam, quae e multis ab eo conscriptis supersunt sola, editionem aggredior. Et quoniam graves viri eruditique complures, quorum auctoritas apud me valet plurimum semperque valebit, non defuere, qui cum mea versione ipsos graecos Hesiodi versus coniunctos desiderarent, ut uno tamquam intuitu possent inter me et Hesiodum comparisonem

I

instituere, deque fide, qua in eiusdem sententiis alia lingua poetice exprimendis sum usus, iudicare; eorum cessi voluntati, praesertim quum et iure uterentur suo, nec aliena a me, aut iniusta flagitarent. Quare habes heic et graeca Hesiodi carmina, quemadmodum impressa exstant in editione Graeviana, quae ceteris multo habetur accuratior, et simul eadem versibus a me latine reddita atque illustrata eo studio, quo certe potui maximo, pro ingenii mei tenuitate ac exigua eruditionis copia. Scio ⁽¹⁾ quidem id operis et ab aliis viris doctissimis, quos apud Fabricium videre potes, fuisse iamdiu factum, et ipsorum ego sollertiam nec parvi facio, nec contemnendam puto, quamvis videantur aliqui perfectius quiddam desiderare, si ad graecae linguae latinaeque scientiam maior Virgilianae dictionis imitatio, et quidam carminum veluti concentus, quae duo fortasse deerant, adiungerentur. Suus tamen per me cuique ex his scriptoribus sit honor, sua

(1) Vide Fabricii *G. Bibl.* lib. II, atque adde alteram editionem praetermissam ab eo et Nicolai de Valle (Brixiae 1499), et Bonini Mombratii (Lugduni 1550). Alter horum *Opera et Dies*, alter *Theogoniam* vertit; exstantque Venetiis in Bibl. Apost. Zeni eadem editiones.

fama stet atque laus: nihil a me cuiquam celebritatis, quam consequuti sunt, imminutum volo. Id unum ego, quod nemo facile non concedendum arbitrabitur, peto, ut quod illis bona doctorum hominum venia facere licuit, mihi etiam sine cuiusquam invidia atque offensione liceat experiri. Si quam forte singularem in me animadvertant diligentiam, latineque scribendi elegantiam, laudent hasce litteras fere intermortuas suscitandi desiderium, curamque in optimis poetis legendis imitandisque non frustra positam. Sin autem oscitantem videant ac sine numeris lutulentumque fluere, despiciant arrogantiam, ac turpissimam temporis otiique, quod institutae mihi concedit vitae ratio, iacturam vituperent. Verum hisce omissis, quae ad aliorum iudicium spectant, aliquid heic dicendum arbitror de Hesiodi primum vita, de qua nihil scripseram, quum *Opera et Dies*, *Scutumque Herculis* edidissem, tum de ipsius *Theogonia*: in qua utraque re ita me geram, ut brevitati maximo pere consulam, eorumque perstringam summa veluti capita, quae ab aliis iam dicta sunt. Novi enim parum aut fere nihil, quod dicam, in tanta hominum copia, qui iisdem ante me de

rebus conscripserunt, relictum est. Itaque a primo exordiamur.

Natus est Hesiodus Dio patre Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithogenaëo Critonis filio originem ducebat, et matre Pycimede; Cumaene, quae urbs inter Aeolicas est, an in Ascra Boeotiae vico ad Heliconis radices, omnino incertum. Cumaeus et Ascraeus ab antiquis dicitur scriptoribus. Dio quidem eius patri Cuma patria est: qua relictâ vel quod esset alieno oppressus aere, nec haberet, unde nomina dissolveret, vel quod aliquo crimine, et fortasse caedis, cui fuga atque exilio consulendum, teneretur, vel denique quod loci mutatione speraret fortunarum etiam mutationem consequuturum, in Ascram Boeotiae se contulit, ibique consedit cum fratre seu Atella seu Moeone. Fieri igitur potest, ut prius quam ex antiqua sede Dius demigrasset, ei fuerit iam natus filius Hesiodus, idemque tunc recte Cumaeus, uti pater, appellaretur: sed aequè facile, immo etiam si Plutarcho fides, qui Ascraeam facit Pycimeden, verosimilius fieri potuit, ut in Ascram non sit puer deportatus, at ibidem et generatus et natus, ob eamque causam Ascraeus potius habendus sit. Verum haec minutiora: seti

natus in Ascra sit Hesiodus, seu tantum educatus, parum refert. Vixit certe in eo vico prius obscuro, postea maximam eius carminum gloria celebritatem adepto. Exiguas habuit fortunas: nam et humili loco, et pauperibus natus erat parentibus, et praeterea bona ⁽¹⁾, quae ipsi ex patris haereditate obvenerant, a fratre ⁽²⁾ seu patruale Persa homine maxime rapaci ac litium cupido magna ex parte fuerunt adempta. Eam autem exercuit facultatem, quae admodum paucos quovis tempore locupletavit, poesim nimirum, divinam artem sed inopem. Pastoritiam in ipso aetatis initio vitam egit: quod iis temporibus, quibus et ipse vixit et Homerus, nec ipsis regum filiis

(1) Ita ipse Hesiodus *Oper. et Dier.* v. 46 inquit:

- „Iam patrios census divisimus: ipse tulisti
- „Praeterea rapiens tibi multa, invertere hiantum
- „Muneribus largis aggressus pectora regum,
- „Nos inter voluere ortam qui cernere litem.

(2) Dixi *a fratre* seu *patruale*; nam vates ad Persam loquens v. 784 *Oper. et Dier.* ait obscurius:

- „Non aliter genitorque meus, stultissime Persa,
- „Atque tuus pelagi sulcabat caerula pinu.

Ubi quum non dicat *noster pater*, sed *meus* et *tuus*, videtur distinctionem facere, et potius significare Persam non e Dio, cuius Hesiodus erat filius, sed ex eius fratre natum.

turpe erat facere aut inhonestum. Quo antiquiora nempe tempora, eo et mollities rarior, et mores hominum simpliciores. Adolescens vero, quod a natura, credo, ad poesim maxime ferretur, ingenioque abundaret acutissimo, vel suo ipse ductu compulsus, vel a parentibus amicisque ita iussus, totum se contulit ad litterarum studia, vatesque, quantum nunc admiramur, evasit. Ille quidem se, ut id faceret, a Musis, quas impense coluit, dicato etiam in Helicone ⁽¹⁾ earumdem honori tripode, quem dono victor acceperat, fecisse persuasum refert: nos vero poetae, qui a Musis mentiri etiam se didicisse testatur, sine ulla urbanitatis offensione nequaquam tenemur credere. Quod eius carmina elegantissima ac mul-

(1) Sic in *Oper. et Dier.* v. 813 ait:

„ Meque adeo dulci victorem carmine vidit
 „ Auritum tripodem ferre admirata iuventus,
 „ Quem rediens sacrum Musis Helicone dicavi.

Porro et inscriptio tripodi apposita ab Hesiodo circumfertur, et apud Dionem, interque graeca legitur epigrammata:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε

Ὑμῶν νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.

Sed eam ego fictam ac suppositam duco, quemadmodum et viri docti complures. Vera enim si esset, nulla iam controversia haberetur de utriusque aetate.

tis non vulgaris doctrinae luminibus distincta liquido ostendunt, id solum pro comperto habeatur. Haec autem maximos eum fecisse progressus et in ea philosophiae parte, quae ad astrorum pertinet scientiam, quamque in rebus georgicis pertractandis passim adhibet; et in ea, quae ad res divinas mundique spectat opificium, quamque allegoriis involvit potius quam exornavit in Deorum generatione; et in ea demum, quae versatur in moribus vitaeque recte instituenda in hominum societate, cuiusque praecepta optima ubique tradit, clarissime certissimeque docent. Fuit praeterea in rerum nominumque antiquitate scientissimus, et in carminum sono ad aurium voluptatem accommodando plane admirabilis: ut eum recte dixerit Dionysius Halicarnassaeus et voluptatis et aequabilis dictionis et verborum collocationis vehementer studiosum; et Velleius Paterculus vocaverit perelegantis ingenii virum et mollissima dulcedine carminum memorabilem; et ipse Fabius Quintilianus, quamvis neget eundem crebro assurgere, quod Homeri proprium est, tamen fateatur utiles habere circa praecepta sententias, lenitatemque verborum et expositionis probabilem, palmamque in illo mediocri genere

promereri. Ionica plerumque dialecto est delectatus, quae ut aliis vocalium concursu abundantior, ita est pronuntiatio audituque mollior. Multa scripsit ac varia ⁽¹⁾: sed ex sexdecim operibus, quae scripsisse dicitur, solum tria nec ea integra ad nos pervenerunt. Ea tamen huiusmodi sunt, ut multiplicem exquisitamque, quae in iis continetur, doctrinam multi admirati non dubitarint memoriae prodere, ipsi opus fuisse multas suscipere peregrinationes, quemadmodum et ab Homero factum accepimus, et longinquas erudiendi sese mysteriisque praesertim Aegyptiis imbuendi gratia regiones petere. Quod ego nec concedere, nec omnino negare ausim: nam quamvis ipse profiteatur se numquam navigasse, nisi quando ex Aulidis portu ⁽²⁾ in Euboeam traie-

(1) Praeter *Theogoniam* et *Scutum Herculis*, de quibus aliqui dubitasse videntur, an essent genuina Hesiodi carmina, ac *Opera et Dies*, nominantur a Tzetze, aliisque grammaticis alia carmina, de Heroum nempe et Heroïdum Genealogiis, de Vaticinandi arte, de Mulierum laudibus, de Pelei et Thetidis nuptiis, de Dactylis Idaeis, de Medicina, de Herbis, de Batracho amico, in quem scripsisse dicitur Epiccedium, de Chirone, de Astronomia, de Telluris periodo, de Theseo, de Aegimio, de divinis Sermonibus etc., quae omnia in Fabr. *Bibl. Gr.* videre potes lib. II cap. 8, ubi multo plura invenies.

(2) Lege *Oper. et Dier.* v. 804 et seq. in mea versione.

cit illuc invitatus ad ludos, qui in funere Amphidamantis regio instruebantur, in quibus et vicit cantu; tamen id fecit fortasse post absolutum *Operum et Dierum* carmen, in quo ita de se testabatur. Magnam certe Graeciae partem invisisse credibile est, sapientissimorumque hominum usum esse consuetudine. Ctemenen Physigei ⁽¹⁾ filiam sororemque Amphiphanis et Ganymetoris duxisse uxorem a quibusdam dicitur, a qua filium, ut fama est, suscepit Stesichorum poetam et ipsum celebrem. Quidam autem hanc non eius coniugem, sed tantum amicam fuisse putant. Certe filius videtur ei natus esse: filii ⁽²⁾ enim mentionem facit in *Operibus*. In Ascra ut plurimum latuit, Ascraisque suis popularibus non usus est amicissimis, a quibus et mulctatus fuisse fertur

(1) Quam Ctemenen multi dixerunt, alii vocant Climenen vel Archiepen. Sed male, ut animadverterunt et Giraldus, et alii. Male etiam et Mnaseas intrusus Hesiodi filius, qui per aliquos non Mnaseas est, sed Mnasea filia. Quos vero dixi fratres Cremenenes et Physigei liberos, dicuntur ab aliis Ganymetoris Naucletii filii Crimenus et Antiphus. Ita omnia implicata, quae de Hesiodi coniugio et mortis caussa narrantur.

(2) Versu enim *Oper. et Dier.* 315 id ipse innuit inquiens:

„ non ego iustus,

„ Non amet et natus meus esse, heic omnia quando etc.

sive invidia in ipsum concitatis, sive Persae accusationibus. Quapropter Ascram ⁽¹⁾ quocumque anni tempore incommodam iis, qui in eo vico habitabant, non dubitavit dicere, contra quam fieri solet ab omnibus fere poetis, qui nidulos etiam in saxis rupibusque affixos, qualis erat illa Vlyssis Ithaca, quam vir sapientissimus immortalitati praetulit, dummodo in iis nati sint aut educati, maximis celebrare laudibus atque extollere non desinunt. Quod non ideo solum, quod incredibilem in hominum animis habeat charitatem patria, faciunt, sed ne etiam de eorum patria, quemadmodum de Homeri natali solo, ambigatur. Qua in re non modo patriae, verum suae quoque ipsorum laudi serviunt. Sed horum plerosque, si id reticuissent, facile patetetur respublica. At revertamur ad Hesiodum: sane male sentiebat de patria, quaecumque fuerit illi caussa. Nam multa passim in *Operum et*

(1) Lege v. 790 *Oper. et Dier.* Hinc et Ovidius lib. iv *De Ponto* Eleg. xiv dixit:

„ Esset perpetuo sua quam vitabilis Ascras,
 „ Ausa est Argolici Musa docere senis.
 „ At fuerat Terra genitus qui scripsit in illa,
 „ Intumuit vati nec tamen Ascras suo.

Dierum carmine de iudicum iniquitate, iudiciorumque, quae tum temporis in Ascra exercebantur, perversitate iratior effundit. Ceterum moribus videtur fuisse suavissimis; simplicique quadam sapientia, ac virtutis amore plenus. Proditum est autem non naturae conditione, sed violenta ⁽¹⁾ morte decessisse in ultima senectute, ut non solum passim a poetis appelletur senex, verum etiam in proverbium abierit Hesiodia senectus, quam ei apprecamur, quem diutissime vi-

(1) Pausanias quidem in Boeoticis, Filii, inquit, Ganymetoris Ctimenus et Antiphus in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, deque illis facta est quaestio. Quod lege apud Giraldum. Plutarchus autem in *Dioclis convivio* paullo aliter, quam est apud ipsum Lil. Giraldum, rem narrat. A Milesio, inquit, Troilo Hesiodi amico apud Locros, ubi hospitabatur, vitiata fuit Hospitis filia: rei conscium Hesiodum rati puellae fratres, sed reticuisse crimen, utrumque in nemore nacti occiderunt, et cadavera in mare proiecerunt. Troili quidem corpus ad oras fluminis Daphnes adhaesit scopulo, qui et nomen ab eo accepit; Hesiodi vero delatum a Delphine in litus, quo tum Locri Neptunalia agebant. Qui quum agnovissent, extulerunt ad humandum, conquisitisque occisoribus, inventisque, vivos aquis suffocarunt. Alii tradunt occisores mari fugam tentasse, sed coorta tempestate omnes naufragio periisse. Itaque primum Hesiodus sepultus fuit a Locris: hinc Alcaeus poeta graecum scripsit epigramma, quod quum fere in omnibus exstet Hesiodi editionibus, latine a me redditum tantum subiiciam:

vere cupimus. In Nemea Locridos primum sepultus perhibetur, ut est in Alcaeï carmine; deinde ab Orchomeniis, ita oraculo monente, ferunt eiusdem ossa Orchomenum translata, ibique in medio foro honorifice condita, addito etiam in tumuli fronte ad posteritatis memoriam elogio ⁽¹⁾.

„ Hesiodi corpus nemorosa in Locridis umbra
 „ Naiades irriguis fontibus abluerunt,
 „ Ac tumulum statuere, albo quem rustica pubes
 „ Lacte, et commixto mellis honore rigat.
 „ Tam dulcis vox namque seni spirabat ab ore
 „ Assueto puro rore frui Aonidum.

(1) Admonitus, inquit Plutarchus, ab oraculo Delphico fuerat Hesiodus, ut Nemeam fugeret vitaretque, quumque ipse intelligeret id de Nemea Peloponnesi, venit imprudens in Oenonem Locridis, ubi templum erat Iovis Nemeaei, ibique mortem invenit, sepulcrumque. Orchomenii autem, qui acceperant ab oraculo non prius pestem, qua afflictabantur, cessaturam, quam Hesiodi corpus Orchomenum deportaretur, diligenter inquisierunt a Locris occultatum,prehenderuntque teste Pausania indicio non hirundinis, ut legit Fabricius et Menagius, sed cornicis, ut constat auctore etiam Luciano Samos. in emendatiore vita Pellegri. Elogium vero illud graece passim legitur; dabo solum latine:

„ Ascra quidem patria est foecunda, sed ossa perempti
 „ Rapta equitum longe servat humus Minyum,
 „ Hesiodi, cuius fama it sublimior inter
 „ Spectatos aequo iudicio Sophies.

De qua Hesiodii corporis translatione illud etiam Pindari:

„ Salve et pubescens, salve et bis nocte sepulcrum,
 „ Hesiode, ante alios laude micans Sophiae.

Sed ⁽¹⁾ pleraque, ut quod sentio fatear, quae de eius morte narrantur et a Plutarcho et a Pausania, fabulosa censeo. Quo vero post mortem ubique esset in honore, et ingens interpretum copia, qui eius scripta illustrarunt, inter quos et Zeno est Philosophus, et signa ac monumenta in multis Graeciae urbibus eiusdem nomini erecta, satis luculenter demonstrant. Horum unum a se visum in Iovis Olympii templo Pausanias memorat in Eliacis, alterum in Thespiorum foro, tertium in Helicone sedentis habitu citharamque inter genua continentis efformatum. In publico praeterea Byzantino gymnasio seu Zeuxippo eius ex aere statua visebatur. Quibus honoris non incertis significationibus sat eius fama tuta est contra Cleomenis Anassandriadae, et Pythagorae iniuriosa dicta: quorum alter illum vilissimum servorum vocat, alter eiusdem animam vidisse testabatur ad aeream columnam apud inferos vinctam miserandos eiulatus effundere, quod multa impie atque falso de diis vivus conscripse-

(1) Inepta enim et illa cornix, quae Orchomeniis sepulcrum detexit, mihi videtur, et pestis, a qua, huiusmodi re facta, liberati sunt ii populi; ne dicam de delphine, qui corpus Hesiodi in terram detulit, deque oraculo etc.

rit. Quam eandem ob causam nec apud Platonem bene audit, quamvis hic philosophorum disertissimus Hesiodi nostri et doctrinam saepe admiretur, et sententias adhibeat. Hinc non moror Cercopem, qui excellentis ac prope divini ingenii virum dicitur fuisse solitus exagitare ubique, atque adversus eundem iniquas exercere controversias, quod victus fortasse ab eo fuerit in carminum concertatione; nec Lucianum, qui etsi multa de eius laudibus dicat, tamen ut est scriptor subsannandi deridendique cupiditate plus iusto flagrans, variis in locis in eius doctrinam invehitur potius, quam iocatur. Vsque adeo verum illud, neminem umquam potuisse omnibus placere. Heic autem petet quispiam, quot annis ante Olympiadum initium vixerit Hesiodus; fueritne aetate Homero posterior, an prior? Plutarchus eum Homero dicit et gloria et tempore proximum, nec Velleius multo aliter sentit, nec Philochorus et Xenophanes apud Gellium. Suidas autem Homero posteriorem centum annis dicit, Solinus centum triginta, Tzetzes quadringentis, et M. Tullius multis ante illum saeculis Homerum vixisse arbitratur. Quare et Giraldus et Salmasius et Clericus et Dodvellus, et ipse Fabri-

cius, aliique Homerum Hesiodo antiquiorem statuerunt. Sed pace tamen tantorum virorum videamus, num altera sententia, quae Hesiodum vetustiores ⁽¹⁾ asserit, quaeque ipsa Hesiodia etiam scribendi ratione mihi semper niti visa est, verisimilior sit. Ille quidem historiae pater Herodotus de Hesiodi atque Homeri aetate disserens ait *Hist.* libro secundo, eos quadringentis annis sese antiquiores exstitisse. Quare quum Halicarnassensis Herodotus Lyxi vel Xyli filius, Pamphila teste apud Gellium, in Xersis transitu in Graeciam quadriennis esset, ut Dionysius et ipse Halicarnassaeus natum paullo ante Persicum bellum superstitemque usque ad bellum Peloponnesiacum testatur, anni erunt circiter quadringenti ab eodem ad Hesiodum atque Homerum. Itaque principes hi poetae annis circiter centum, si principium Olympiadum iuxta communioem supputandi rationem anno ante Christum 1000 et Romae cond. 238 statuatur, ante Olympiadas floruisse debuerunt: tot enim anni sunt ad Olympiadis quinquagesimae quartae exitum, qua He-

(1) Vide hac de re doctissime disserentem Ioan. Rinaldum Carlium in *Epistola ad Hieron. Tartarottum* data, a qua ego fere haec omnia mutuatus sum; et Prideauxium in *Notis ad Marm. Arund.*

rodotus natus videtur, Sit igitur hoc primum, Hesiodum ab Herodoto priorem nominari cum Homero, et ipsum Homerum quadringentis ante se annis prodidisse. Sed idem, inquires, in Homeri vita, ad Xersis transitum, pugnamque Salaminiam sexcentos et viginti duos annos enumerat ab Homero nato. Pugnat ergo, nec sibi constat Herodotus. Atqui vel illa vita non est, ut multi existimarunt, ab Herodoto Halicarnassensi scripta, sed ab Herodoto Olophyxio; vel si ab eo scripta est, Scaligeri emendatio, ut monet Corsinius ⁽¹⁾ in *Fastis Atticis*, legentis non ἑξακόσια ἑκοσι δύο, at simpliciter ἑτέα τετρακόσια, adhibenda est. Huiusmodi errorum multa passim exempla. Verum si libet progrediamur, inspiciamusque, quid illa ferunt Oxoniensia marmora graecae eruditionis e Paro advectus thesaurus locupletissimus. In iis dicitur Homerus vixisse ante illorum marmorum conscriptorem annis sexcentis quadraginta tribus. Archon enim Agathocles annis tribus et nonaginta ante ipsum consignatur. Meursius autem dicit, Pausaniam ostendere, Agathoclem Athenis imperasse anno quarto Olim-

(1) Tom. III *Fast. Attic.* edit. Flor. pag. 158.

piadis centesimae quintae, idest annis ante Christum CCCLV. Ergo marmorum scriptor ante Christum annis CCLXIII, et Homerus 100000VI pariter ante Christum vixit, quamvis Petavius, qui haec marmora videre non potuit, eum dicat floruisse annis ante Ch. circiter C10, et Harduinus ⁽¹⁾ vero propius 100000XX. Quod discrimen profecto tenue est in tanta temporum antiquitate, praesertim si animadvertamus, et illam particulam *circiter* a Petavio appositam, et ab eodem annum duodecimum imperii Megacelis assignari ad 100000VI annum ante Christum, quo tempore iuxta marmorum consignatorem Diognetus Athenis imperabat. Hinc Petavium inter et graecum Chronologum annorum decem et octo spatium discrepat: nam inter Diognetum et Creontem anni a Petavio ducenti quinque numerantur; contra a graeco Scriptore viginti duo et ducenti. Verum quum Petavius anno ante Ch. 100000VI, quod tempus a nobis Homeri aevo iam est tributum, annum duodecimum notet Megacelis, si alii anni decem et octo addantur, integrum Megacelis imperium, quod triginta annorum fuisse

(1) In *Adnot. ad hist. Plinii*.

XVIII

dicatur, complebunt, initiumque dabunt imperii Diogneti. Hoc vero anno eadem Oxoniensia monumenta unum ex duodecim perpetuis Archontibus Diognetum signant nec Corsinio dissentiente. Fixum ergo ratumque maneat, Homerum ante Christum vixisse, ut supra diximus, annis 100000VI et Diogneti primo. Iam vero in his ipsis Oxon. marmoribus Hesiodi etiam, cuius gratia haec omnis a nobis instituta ratio est, aetatem habemus. Ita enim illa adnotant: EX QVO TEMPORE HESIODVS POETA VIXIT, ANNI 10LXX.... ATHENIS IMPERANTE Reliqua invidit vetustas, quae notas abolevit. Sed quidquid desit, non pauciores esse possunt a marmorum conscriptore ad Hesiodum, quam anni saltem sexcenti et septuaginta. Hinc Hesiodus annis ante Homerum ad minimum viginti septem mortuus esse intelligitur, Megacelis nempe imperii tertio. Haec propterea assignanda Hesiodo nostro aetas est, quam verae proximam etiam Harduinus agnoscit, statuamusque oportet antiquiorem fuisse Homero hunc poetam, utpote qui annis ante Ch. 100000XXXIII vixerit: quibus si alii adiungantur 101000CLXXXII quum haec scribimus, erunt nos et illum inter 1010001000XV anni. Quare non sine ratione et ab

Herodoto, uti vidimus, quum dicit Hesiodum et Homerum docuisse *Theogonias*, prior Hesiodus nominatur; et a Platone in *Socratis apologia*, ubi poetas antiquissimos memorat, Musaeus primum, tum Orpheus, tertius Hesiodus recensetur, deinde Homerus. Nec aliter et a Plinio factum est, et ab antiquo Pindari Scholiaste, et ab Heraclide Pontico, et a Cyrillo, et a Iulio Caes. Scaligero, et ab aliis multis, quos et Sextus Empiricus, et Tzetzes referunt, quibusque in primis L. Accius poeta est accensendus, et Ephorus Historicus, et M. Varro ab A. Gellio commemorati. Mitto iam ea, quae ipse Hesiodus de Arcturi apparitione in Operibus scripsit, quaeque accidisse anno ante Ch. 1555 circiter debere, inita a Ricciolio astronomica supputatione; et ea item quae Suidas e nonnullorum sententia affert, fuisse nimirum Hesiodi consobrini filium Homerum; et quae demum alii Scriptores memorant de eius cum Homero concertatione ⁽¹⁾ in Oelyci Thessali exequiis et Amphidamantis Chalcidensis. Haec enim omnia, si etiam essent

(1) Versus, qui tunc dicuntur ab Homero recitati, hi sunt:

Μῶσα μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μήτ' ἐγενόnton πάροιθεν,
Μήτ' ἔσται μετοπίσθεν etc.

vera, non aliud evincerent, nisi aliquanto tempore simul vixisse duos hosce poetarum principes ac quasi parentes; qui quum tam ingenti annorum serie ante nos exstiterint floruerintque, mirandum sane est, poeticam facultatem deinceps excultam semper aut parvum aut nullum accepisse incrementum. Sed de his hactenus: veniamus nunc ad *Theogoniam*, de qua mihi secundo loco dicendum aliquid proposueram.

Multae quidem in Graecia ante ipsum Hesiodum *Theogoniae* traditae vulgataeque ferebantur, Lini in primis Chalcidensis, Orphei Thracis, Musaei Atheniensis, Thamyris, ut fama est, ex Agriopa nympa in Thraciam profuga nati, Melampodis Phoenicum mysteriis initiati, Abaris, aliorumque veterum Theologorum. Postea vero a Theologis tum graecis, tum aegyptiis, chaldaeisque hoc studium ad alios poetas transiit, Theo-

hique alii ab Hesiodo, qui maiori laude digni visi sunt:

Α'λλ' ὅταν ἀμφὶ Δίος τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
 Ἄρματα συντρέψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης etc.

quos et latine habeas a me versos ita:

- „ Musa mihi dic illa canens, quae facta nec ante
- „ Exstiterunt, nec secla ferent venientia etc.
- „ Ast ubi cornipedum certans vis excita equorum
- „ Circum busta Iovis rapido quatit impete currus etc.

goniasque docuerunt et Epimenidas Cretensis, de quo multa Cretes mendacius effuderunt, et Homerus, et Aristophanes, aliique. Sed poetis hac in re omnibus Hesiodus praeferendus est. Nam et totus est in hoc argumento pertractando, quod obiter alii et quasi cursim fecerunt; et quum Philosophorum, aut potius Theologorum scripta ex parte maxima perierint, eius integrum ad nos pervenit *Theogoniae* carmen. Dignus propterea videri potest, qui diligentius expendatur, vetustissimae inter graecos traditionis de rerum, hominumque originibus vestigia continens non contemnenda. Verum in eo explicando summa est difficultas: nam et multa confundit, et non pauca ad versuum ornatum atque elegantiam fingit; et ordinem, quo rebus maxima lux affunditur, narrandi non ubique servat; et diversos Theogoniarum Auctores nulla habita temporum, locorumque distinctione sequitur, in unumque doctrinae veluti corpus quidquid vel e Thracia, vel e Phoenicia, vel ex Aegypto, vel ex aliis barbaris regionibus a diversis coloniis in Graeciam commigrantibus advectum acceperat de diis, rerumque principiis, conflare conatur. Religioni vero in primis, quae eius tempore foeda late domina-

batur, clarosque vetustatis viros in deorum numero accensebat, ut ipse erat ea superstitione obcoectus, servire non invitus videtur. Quare mirandum non est, si nec omnia cohaerere, nec unum ad finem multa in huiusmodi labyrintho unius Ariadnae ope nequaquam pervestigando tendere videantur. Vix enim exitum e Phoenicum doctrinae filo aliquem invenisse credis, ecce aulim in errorem delaberis, ni Aegyptiorum auxilium implores; quumque hos exoraveris, tramitemque ostenderint, quo progrediaris, adiumenta alia petenda sunt vel e Thracia, vel e Ponto, vel e Syria arcessita. Multarum gentium annales consulendi, multiplex dispicienda theologia, vetus philosophia, atque astronomia excutienda, graecidemum poetae dissonas de rebus iisdem sententias ferentes inter se conciliandi, qui quum eas fabularum involucris etiam comprehendant, nae is Aethiopem, quod aiunt, lavet, Sisyphiumque laborem suscipiat, qui uni omnes, eidemque argumento aptare velit. Hanc potissimum ob causam, qui mythologiam omnem vel ad veteris historiae rationem, vel ad philosophiae, astronomiaeque placita exigi posse crediderunt, vehementer falsi sunt. Quamobrem nec veteres Gram-

matici, nec eruditi fabularum Interpretes recentiores, Heinsii, Vossii, Bocharti, Clerici, Huetii, Pluchii, Dupuisii, sexcentique alii, qui magno ingenio instructi, parique eruditione hac de re diligentius quaesiverunt, alacresque hoc in studio impedito admodum atque anfractuoso decurrerunt, metam credendi sunt contigisse. Vt enim iis multa feliciter evenisse concedantur; tamen quis non videt in aliarum rerum, nominumque quamplurium explicatione eosdem haerere, quod necesse est, angere, torquerique, atque ad extremum quadam animi desperatione correptos, quia quod intenderant, consequi non potuissent, in alienas omnino coniecturas, atque a communi sensu remotas fictiones, hypothesesque redigi? Itaque fateri satius duco, fieri a nobis nequam posse, ut quae ab hominibus ingenio fecundissimo, effroenataque fingendi libidine, ac licentia praeditis pro libito, arbitrioque scripta sunt, ea videantur fuisse, quamvis et allegoriis spolientur, et poeticis ornamentis exuantur, cum ratione semper caussaque scripta, et ad unum veritatis scopum collimare. Sed ad graecorum theogonias propius accedamus: earum si non omnium, plerarumque certe, ut observat Brucherus

in *Historiae philosophicae institutionibus*, haec videtur fuisse summa. Praeter deum Chao gravidum, sive Chaos deum in se complectens, initio nihil exstitit aliud; adeoque in deo sive universo cuncta latuerunt. Illud autem sua vi agitata impressit amorem, ut homogenea sociarentur, separarentur heterogenea. Is motus sive amor, quum e sinu dei profluxerit, et ratione et sapientia fuit plenus. Ita agitata materiae mole, leviora ascenderunt, graviora descenderunt in tartarum. Hoc autem pacto dispulsa nocte ex levioribus emicuit aether atque lux, ex hisque sol genitus: ex gravioribus terra atque montes exstiterunt. Terra vero nupta et coniuncta Caelo pelagus genuit exhalationibus atque imbribus in se decidentibus, divinae mentis vestigia hisce omnibus mundi partibus conservantibus communicata. Hinc enata sunt ex Caeli Terraeque coniunctione animalia ratione praedita, homines nimirum, eorumque primi maximique insidentis numinis magnam vim hauserunt, qua instructi beneficiis et inventis utilissimis humanum genus sibi ita devinxerunt, ut post condita imperia mortalitatemque depositam ad sedes divinitatis reversi divinoque honore digni passim a populis crederen-

tur. Huius autem opinionis ne falsitas teneretur, a sapientioribus, id est a magis fraudulentis, quibus erat bono, obscurissimis involucris monstrisque allegoriis, quae ad religionem pertinebant, omnia obtegebantur. Haec fere cuncta, quae e Brucheri doctrina attuli, illud evincunt manifeste, graecos theogoniarum scriptores, imo et barbaros, quum eas traderent, non unam deorum generationem, sed rerum omnium huius universitatis, quam mundum appellamus, et originem et opificium et progressum et statum tradere voluisse. Quo fundamento veluti posito, totam Hesiodiae fabricae molem breviter contemplemur, cuius, ut mihi quidem intuenti obversatur animo, cur et aliis dubitem inspiciendam imaginem proponere? Id vero timide faciam, ut quod est, fatear; sed audendum tamen est, ac faciendum. Prima igitur huiusce *Theogoniae* pars ad naturalem mihi, seu physicam mundi constitutionem pertinere videtur, altera ad socialem seu politicam, tertia ad religiosam, quarta demum ad historicam usque ad belli Troiani tempora. Pergin vero ita serio desipere, inquires? Atqui profecto sic animo fixum est, bene nec ne an male, tu iudicabis, postquam fabulam audieris. Inci-

piamus ab ea parte, quam primam proposui. Mundum hunc, qualem nunc intuemur, non fuisse aeternum, Hesiodum legenti patet: sed nulla opificis dei in eius constructione seu constitutione ab eodem fit mentio. A quo igitur ipsa materies seu rerum principia exstiterunt? A deo certe, quem quum non omnino neget Hesiodus, potius supponere dicendus est; ita enim vetus ferebat traditio. A celebri autem Chao, ut ceteri omnes theogoniarum scriptores, initium facit, terramque ubi nominavit, tartarumque et amorem, erebi atque noctis e Chao, rursumque aetheris dieique ex nocte atque erebo generationes auspicatur. Tellus rite iam efformata ac ab aere segregata caelum produxisse, id est aspectui hominum exhibuisse, dicitur, quumque eadem in quaque sui parte non est aequabilis atque plana, hinc iure montes et valles genuisse fertur, ingentemque vim aquarum, quae sparsae erant prius per omnem terrarum faciem cumque rebus ceteris confusae, in maximas fecit defluere cavitates velutique crateres, unde maria ab eadem generata affirmantur, eque illis flumina fontesque varii. Hisce ita digestis rebus ordinatisque coeperunt et venti aera perflare, et ipse sol cum luna

reliquisque sideribus splendescere in caelo, et dies mensesque stato ortu obituque distinguere. Homines item primi, nimirum Titanes, quos antiquitus creatos lateque terram inhabitasse fortissimos audierat Hesiodus, uti et bruta ex eadem telluris caelique coniunctione, quod simul, opinor, cum iis exstiterint, prodiisse finguntur. Vides haec perbelle quadrare omnia ad singulas mundi partes, et ad hanc omnem rerum creatarum efficiendam seriem. Quid vero ille Hesiodi Saturnus falcifer, eiusque iussu matris telluris in Caelum patrem saevitia? Graecis Chronos, qui Latinis Saturnus, tempus est. Nonne autem homines, et terram habere generandi vim, et caeli irrigatione et calore indigere, et curam praeterea adhibendam in colendis arvis, ferroque proscindendis, usu processuque temporis didicerunt? Nonne solum maria fluviosque, quum iam alia nova fieri desiissent, iidem maximam sibi ad vitam victumque utilitatem conferre coegerunt? Hoc illae e caeli foedo vulnere guttae sanguineae in terram decidentes ac coalescentes, et illa in mari spuma concrescens vitaque praedita, quae Venus est appellata, significabant: quocumque enim apta inciderant semina, uberrimae foecun-

XXVIII

ditatis indicia habebantur. Porro homines arte parandi producendique ea, quae ad vitam alendam conservandamque pertinebant, satis iam instructi multiplicatique varias sese in regiones insulasque dividerunt, quo quemque vis aut tempestas adegerat: Graeci autem et potissimum Athenienses se *αὐτοχθόνας* gloriabantur. Deinde aerumnis premi ac labore, curis agitari, caedibus vexari invicem, morbis ac senectute deficere; quae mala cuncta cum ipsis hominibus mundique ortu recte ab Hesiodo dicuntur nata. Habemus ergo hunc terrarum orbem et physice constitutum, et hominibus aliisque animantibus refertum: sed nulla adhuc in eo reipublicae, nulla imperii forma, quae sine aliquo moderatore summo atque rege recte factis praemia laudemque tribuente, maleque factis mulctam poenamque irrogante nequaquam haberi potest. Virus adhuc ubique erat Saturnium. Iupiter igitur imperio potitur, Saturnum Titanasque vincit, efferos nimirum hominum primorum, qui Graeciam incolebant, animos moresque contundit, leges fert ac servare iubet, modestiam, aequitatem, pietatem, aliasque virtutes colendas proponit, vitia, quibus antea tenebantur, severissimis interdictis coercet ac prohibet,

industriam excitat, artes promovet, omnia denique ad prudentiae iustitiaeque normam dirigit, confirmat, quae bene erant instituta, quae secus, abolet. Id certe ea, quae ab Hesiodo de Iove praedicantur, si fabularum pigmentis poeticarumque fictionum ornamentis spolientur, quis non videat significare? Nihil enim de caeli Saturnique nobis providentia nihil de iure, nihil de legibus iudiciisque a poeta dictum. Quare homines ante Iovem nullius imperio subiecti vixisse videntur: quo quisque erat fortior, eo magis viribus in aliorum perniciem abuti, aliena rapere, alternis iniurias ulcisci caedibus consueverant. Contra vero quum Iupiter rex, quisquis is tandem fuerit, maximam Graeciae partem in suam ditionem redegit, et coercita populorum licentia, et vivendi in hominum societate praescriptae leges, et iudices delecti, et iusiurandum institutum, et indictae de reis quaestiones, et virtuti praemia destinata. Quod quum fieri non posset sine magna et prudentia et iustitia et potentia, hinc illi et fulmen datum, et fortissimi apparitores designati, et prima uxor Metis tributa, deinde Themis, tum ceterae coniuges, quae fere omnes ad aliquam vel virtutem vel laudem rege dignam spe-

ctare facile videntur. Statuatur igitur, in Hesiodi *Theogonia* non unam mundi physicam constitutionem, sed politicam etiam contineri praesertim in iis, quae de Iovis imperio perhibentur. Iam vero quum haec esset a veteri traditione accepta fama, magnique facerent homines benefacta, quibus eos affecisse Iupiter eiusque socii liberi-que ferebantur, vero non absimile est, eosdem fuisse ab iis creditos in caelum elatos, et immortalitate potentiaque summa praestantes. Neque tamen is ego sum, qui ab hac dumtaxat re invectam credam in Graeciam multoque minus in alias terrarum regiones foedissimae superstitionis illam Idololatriam ⁽¹⁾, quae humanum genus turpiter deformavit, teterrimisque ignorantiae tenebris infecit. Quamcumque ista originem habeat, quae, quod necesse est in tanta rerum temporumque obscuritate, a diversis diversa scriptoribus assignatur, est omnem extra dubitationem, Hesiodi aetate eam in Graecia viguisse ita, ut

(1) Dignus est praeter ceteros Comes Carlius, qui inter recentiores hac de re legatur in epistola data ad March. Gravisium eruditissimum virum, et ad suam italicam *Theogoniam* praefixa, in Veneta Recurtii editione.

innumerabilis quaedam atque incredibilis simul cum Iove deorum turba vulgo coleretur. Hanc vates enumerat, huius facta celebrat, generationes explicat. Iovem statuit fato subiectum hominum deorumque regem Iunonemque reginam, omnium principes; Neptunum mari imperantem, inferisque Plutonem; Martem bellorum praesidem, sapientiaeque Palladem; itemque Latonam cum duobus filiis Apolline ac Diana, quibus postea Sol atque Luna, in quae astra post mortem fortasse ascendisse credebantur, tamquam sedes propria attributa est; Bacchumque et Mercurium, hunc vini laetitiaeque datorem, illum mercaturae lucrique dispensatorem; ceterosque huiusmodi deos, quos, ne et ipse videar facere, quod ad satietatem iam ab Hesiodo factum est, satius heic esse iudico silentio praetermittere. At fierine potuit, ut vir ingenio florentissimo praeditus iudicioque acerrimo, uti erat Hesiodus, tam foedam tam incredibilem tam variam deorum turbam colendam esse duceret atque ex animo sentiret? Id vero dolendum magis quam curiosius investigandum et de ceteris philosophis quaeri potest, quos quum sapientissimos multis in rebus iure admiramur, in hac re maxime deceptos errantesque

videmus. Quid? an et Hesiodum et alios viros doctissimos agnovisse quidem dicemus vanissimae huiusce religionis falsitatem, sed quum non haberent, ubi tuto consisterent, quod veri, uniusque esset numinis species fere abolita, se cum vulgo passos abripi, eiusdemque opinioni deseruisse? Ita opinor profecto. Vt enim respublicae recte institutae haberentur, populiue continerentur in officio, videbant alicuius esse numinis metum omnino necessarium; quumque iam invaluisset polytheismi doctrina, essentque ab hominum, si non omnium, saltem plurimorum recepti sententia dii, quos recensui, philosophi etiam poetaeque in primis, ne reip. status turbaretur, aut ipsi displicerent, palam non aliter quam vulgus de diis patriis sentire poterant. Sed haec non huius loci nec instituti, praesertim quum non disputamus heic de philosophorum poetarumque de diis opinione, verum illud videre contendimus, utrum Hesiodus, postquam rerum omnium universitatem primo physice informatam, deinde politice docuisset, ad religionem describendam, quae tum dominabatur, gradum faceret. Id autem manifeste constare nemo sanus negabit. Restat propterea ut videamus, an et historicum hoc

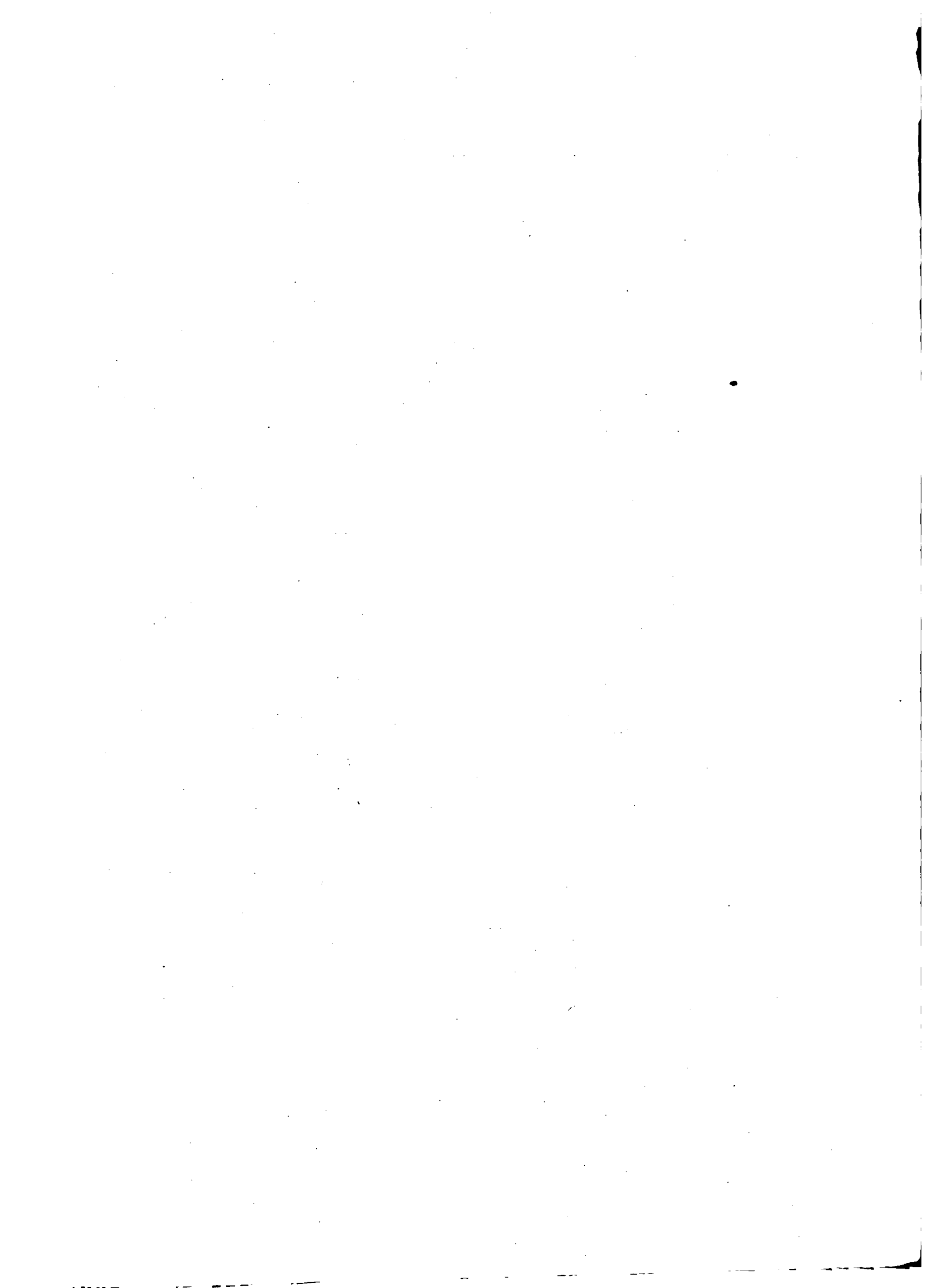
in opere nostrum vatem possimus dicere? Quare perspecta absoluta erit, quam proposui, disquisitio. Age iam, quid totum oro hoc Hesiodi carmen, nisi quaedam antiquissimorum nominum factorumque congeries, quorum tum fama vige-
bat, dicendum est? Nonne ab ipso narratur, quaeque habuerit principia mundus, a quibusque res singulae, quoque modo effectae sint? Quae forma, qui status, quae vis cuiusque erat partis? Nonne hominum generationes a Chao atque Caelo incipientes ad Saturnum usque recensentur; ab hoc autem ad Iovem, ac demum a Iove ad Herculem, ad Memnonem, ad Iasonem, ad Peleum, ad Aeneam, ad Vlysem aliosque huiusmodi viros heroicorum temporum, quae in Troiani belli aetate desiisse scimus, perpetua successione deducuntur? Quid illa Echidna, quid Typhon, quid Chimæra, quid Sphynx, quid Harpyae, quid Gorgones aliaque poetica monstra, nisi facta veterum hominum magis illustria, casus admirandos, varias expeditiones, bella, victoriasque in diversis terrarum orbis regionibus innuere et significare dicentur? Sane haec omnia ad historiam pertinent: quae si non loco et tempore et nominibus suis distincta referuntur, danda haec poetae venia,

qui portentis miraculisque quidquid scribebat explere atque exornare studebat, quo legentibus mirabilior videretur. Itaque finem faciam satis, quae dixi, futura sperans, ut tute ipse pervidere possis in hac Hesiodi *Theogonia*, quamvis obscura sit et implexa, et mundi constitutionem, et politicam formam, et religionis statum, et veteris historiae traditionem contineri. Neque vero me fugit, e doctis hominibus futuros fortasse aliquos, qui hunc in partes quatuor divisum *Theogoniae* prospectum, heic a me adumbratum magis, quam demonstratum, et ineptum esse arbitrentur et vehementer improbent. Sint ii sane; neque enim pugnabo cum hominibus praeconcepta alia quadam opinione preoccupatoque iudicio. Erunt certe alii et fortasse aequiores, qui sedulo perpendentes excutientesque quae a ceteris interpretibus dicta sunt, quamque impeditas alienasque abierint in sententias, pervidentes, hanc meam si non tamquam certam, quam timidius proposui, at probabiliorem saltem verisimilioremque putent coniecturam. Omnis profecto, si quid intelligo, ex ipsa carminis, quo de sermo est, natura diligenter inspecta, et mysteriis plena vatis antiquissimi doctrina perlecta per se mihi ef-

fluere quodammodo ac sponte exhiberi videtur, quam idcirco et his versibus complexus sum, ut memoria facilius retineretur.

*Vnde satae res quaeque, fuit quis primus in orbe,
Qui summum rector gesserit imperium?
Quae stata religio, quibus et genitoribus orti
Diique hominesque, sacro carmine Musa docet.*

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεῖδεν,
Αἴθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθέον τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλδοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
5 Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροά Περμησσοῖο,
Ἡ' Ἰππουκρήνης, ἥ Οἰμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἡμερόεντας· ἐπερξέωσαντο δὲ ποσσίν·
Εἵθεν ἀπορρύνεσθαι, κεκαλυμμέναι ἡέρι πολλῇ,
10 Εἰνύχαι στήϊχον, περικαλλέα ὅσσαν ἰεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργεῖν, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαῦϊαν,
Κούρην τ' Αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 Ἡδὲ Ποσειδάωνα γαίησμον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἐλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,

- Ηΐην τε χρυσοσφέφανον, καλήν τε Διώνην,
 Ηώ τ', Ηέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
 Λητώ τε, Γάωπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 20 Γαίαν τ', Ωκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
 Ἀλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἑόντων.
 Αἱ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλήν ἐδίδαξαν αἰοιδῆν,
 Ἀργεας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπὸ Ζαθέοιο.
 Τόνδε δέ με πρῶτισία θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
 25 Μοῦσαι Οὐλυμπιάδες κούραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
 Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Ἰδμεν δ' ἔντ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.

- Ως ἔφασαν κούραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι,
 30 Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
 Δρέψασθαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδῆν
 Θείην, ὥς τε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἑόντα.
 Καί με κέλονθ' ὕμνεϊν μακάρων γένος αἰὲν ἑόντων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεῖδεν.
 35 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυῖν ἢ περὶ πέτρην;

Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
 Ὑμνεῦσαι τέρωσι μέγαν νόον ἐντὸς Οὐλύμπου,
 Εἰρεῦσαι, τὰ τ' ἑόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἑόντα,
 Φωὴν ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδῆ

- 40 Ἐκ σπομάτων ἡδεῖα. γελαῖ δέ τε δώματα πατρὸς
 Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριόεσση
 Σκιδναμένη. ἤχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὅσσαν ἰεῖσαι,
 Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν αἰοιδῇ
- 45 Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτίκλον,
 Οἷτ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ἀρχόμεναί θ' ὕμνευσι θεαί, λήγουσαί τ' αἰοιδῆς,
 Ὅσπον φέρτατός ἐσσι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.
- 50 Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγείσα
 Μνημοσύνη, γουνῶσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
- 55 Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων·
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητιέτα Ζεὺς,
 Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα πόλλ' ἐτελέσθη,
- 60 Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἥσιν αἰοιδῇ
 Μέμβλεται, ἐν σιήθεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,

- Εὐθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν,
 65 Εὐ θαλίης· ἐρατὴν δὲ διὰ σλόμα ὅσσαν ἰεῖσαι,
 Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἥθεα κεδνὰ
 Αἰθανάτων κλείουσιν, ἐπώηρατον ὅσσαν ἰεῖσαι.
 Αἶ τότ' ἴσαν πρὸς Οὔλυμπον ἀγαλλόμεναι ὅπῃ καλῇ,
 Ἀμβροσίη μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 70 Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δούπος ὀρώρει,
 Νεισσομένων πατέρ' εἰς ὄν. ὃ δ' οὐρανόω ἐμβασιλεύει,
 Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἥδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. εὐ δὲ ἕκαστα
 Αἰθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι, ἀείδον ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,
 Εὐνέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαῦται,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'. ἥ δὲ προφερεστέρα ἐστὶν ἀπασέων.
 80 Ἡ μὲν γὰρ βασιλεύσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Οὔτινα τιμήσουσι Διὸς κούραι μέγαλοιο,
 Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν ἑέρσην,
 Τῷ δ' ἔπε' ἐκ σλόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 85 Πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι διακρίνοντα θέμιστας

- Ἰθείησι δίκησιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
 Αἴψά τε καὶ μέγα νείκος ἐπισπασμένως κατέπαυσε.
 Τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετάτρωπα ἔργα τελεύσει
 90 Ῥηϊδίως, μαλακῶσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἰλάσκονται
 Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκὼλόου Ἀπόλλωνος
 95 Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅλῳινα Μῦσαι
 Φιλεῦνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ σιόματος ῥέει αὐδὴ.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδεῖ θυμῷ
 Ἀζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
 100 Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
 Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Αἴψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτρωπε δῶρα θεάων.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότ'ε δ' ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν.
 105 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Νυκτὸς καὶ ὄνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρός ἔτρεφε Πόντος·
 Εἵπατε δ' ὥς ταρωῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,

- Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος αἰδματι θύων,
 110 Ἀΐφρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 Οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
 Ὡς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
 Ἡδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολὺπλυχον ἔσχον Ὀλύμπου.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι ὀλύμπωια δώματ' ἔχουσαι,
 115 Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοι μὲν πρώτιστ' Ἄος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύσπερος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἀθανάτων, αἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 Ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
 Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νυξ ἐγένοντο.
 Νυκλὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.
 125 Οὓς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀσπερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ,
 Ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γείνατο δ' οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
 130 Νυμφέων, αἱ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσηέντα.
 Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἰδματι θύον,

- Πόντον, ἄτερ φιλότῃτος ἐφίμέρου. αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίην ,
 Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰάπετόν τε,
 135 Θείαντε, Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
 Τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἐχούλας,
 140 Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἀργὴν ὀβριμόθυμον.
 Οἱ Ζηνὶ βροντὴν τ' ἔδσαν, τεύξάν τε κεραυνόν.
 Οἱ δὴ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 Μῦνος δ' ὀφθαλμός μεσσω ἐπέκειτο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφέων
 145 Κυκλοτερὴς ὀφθαλμός ἐεις ἐνέκειτο μετώπῳ·
 Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις·
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κοτλός τε, Βριάρεώς τε, Γύης θ', ὑπερῆφανα τέκνα.
 150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσسونτο
 Ἀψλαστοί· κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ σίβαρδοισι μέλεσσιν.
 Ἰσχύς δ' ἄπλωτος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,

- 155 Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῇ
 Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός· ἢ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
- 160 Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιῶν ἀδάμαντος,
 Τεύξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ.
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἱ κ' ἐθέληε
- 165 Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τισαίμεθα λῶσιν
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
 Φθέγγετο· θαρσύνουσα δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἈΨ αὐτῖς μύθοισι προσηῦδα μητέρα κεδνὴν.
- 170 Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χεῖρὶ
- 175 ἈΨωπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπέδηκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 Ἰμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καὶ ῥ' ἐτανύσθη

- Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεῶο παῖς ὠρέξατο χεiri
 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μῆδεα παῖρὸς
 Ἐσσυμένως ἤμισε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 Ἐξωπίσω. τὰ μὲν οὕτι ἐτώσια ἐκφυγε χειρός.
 Οὔσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 Πάσας δέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
 185 Γεῖνατ' Ἐρίνυς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
 Τεύχεσι λαμπομένους, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἄς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Μῆδεά θ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι,
 Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείρῳ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 Ὡς φέρετ' ἀμπελάγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χρόος ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κόλῳ
 Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 Ἐτλετο· ἔνθεν ἔπειτα περιέρχοντο ἵκετο Κύπρον·
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίῃ καλῇ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 195 Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδιναῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 Ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ εὐστέφανον Κυθήρειαν
 Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνδρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
 Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μμηδέων ἐξεφαάνθη.

- Τῇ δ' Ἐρὸς ὠμάρτησε, καὶ Ἰμέρος ἔσπετο καλὸς
 Γεινομένη ταπρῶτα, θεῶν τ' ἐς φύλον ἰούση.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἥ δὲ λέλογχε
 Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
 Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μιλίχιν τε.
 Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλησιν καλέεσκεν,
 Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανός, οὓς τέκεν αὐτός.
 Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
 210 Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
 Νύξ δ' ἔτεκε στυγερὸν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τέκε δ' ὕπνον, ἔτικτε δὲ φύλον Οὐνείρων·
 Οὐ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή.
 Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἷζυν ἀλγινόεσσαν·
 215 Ἐσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῖο
 Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπών·
 Καὶ Μοίρας καὶ Κηρας ἐγείνατο ὑπλοοσίους,
 Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀΐτωπον· αἵτε βροτοῖσι
 Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 220 Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν
 Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινῶ ἄχολοιο,
 Πρίν γ' ἀπὸ τῶ δώωσι κακὴν ὅπιν ὅς τις ἀμάρτη.
 Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,

- Νύξ ὅλοή· μέλα τήνδ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότηλα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
 Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἀλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκλασίας τε,
 Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
 Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόσση·
 Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 Οὔνεκα νημερτής τε καὶ ἥπιος· οὐδὲ Δεμισίεων
 Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δήνεα οἶδεν.
 Αὐτίς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
 Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητῶ καλλιπάρηον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα Δεάων,
 Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωριδος ἠυκόμοιο,
 Κούρης Ωκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο,
 Πρωτῷ τ', Εὐκράτῃ τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδώρῃ τε, Θέτις τε, Γαλήνῃ τε, Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοθόῃ, Σπείῳ τε, Θοῇ, Θαλίῃ τ' ἐρέεσσα,
 Καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα, καὶ Εὐλμένη, καὶ Ἀΐαυῃ,

- Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
 Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
 Ἰπποθόη τ' ἐρέεσσα, καὶ Ἰππονόη ῥοδόπηχυς,
 Κυμοδόκη θ', ἥ κύματ' ἐν ἠερσίδει πόντῳ
 Πνοιάς τέ ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
 Ρῆϊα περὶναι, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
 255 Κυμώ τ', Ἠϊόνη τε, εὐσφέφανός θ' Ἀλιμήδη,
 Γλαυκονόμη τε φιλορμυειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
 Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάργη τε φυήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἄμωμος·
 260 Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίππη·
 Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμισίῳ τε, Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἥ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αὗται μὲν Νηῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
 265 Θαύμας δ' Ὀκεανῷο βαθυρρέϊταο θύγατρα
 Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἥ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 Ἠυκόμους θ' Ἀρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
 Αἳ ῥ' ἀνέμων πνοῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται,
 Ὠκείης περύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

- 270 Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραΐας τέκε καλλιπάρης,
 Ἐκ γενετῆς πολιᾶς, τὰς δὴ Γραΐας καλέουσιν
 Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
 Περφρηδὼ τ' εὐπεπλον, Ἐνυὼ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς δ' αἶ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
 275 Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἔν' Ἐσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε, λυγρὰ παθούσα,
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' Ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
 Αἱ δύο· τῇ δὲ μῆι παρελέξατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν ἑαρινόισι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγᾶς
 Γείνεθ', ὅδ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλησι.
 Χῶ μὲν ἀποσπιάμενος, προλιπὼν χθόνα μῆτέρα μήλων,
 285 Ἰκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
 Βροντὴν τε σφειροπῆν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
 Μιχθεῖς Καλλιρόη κούρη κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακλεΐη,
 290 Βουσί παρ' ἐλιπόδεσσι, περιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ·
 Ἡματι τῷ, ὅτε περὶ βόους ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὠκεανοῖο;

- Οἶθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
 Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ωκεανῶιο.
- 295 Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς
 Θνητῶς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Εἰχιδναν,
 Ἡμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηνον,
 Ἡμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
- 300 Ποικίλον, ὠμησίην, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Εὐθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Εὐθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
 Ἡ δ' ἔρυστ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Εἰχιδνα,
- 305 Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότῃτι,
 Δεινόν θ' ὕβρισίν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Οἶθον μὲν πρῶτον κύνα γείναίῃο Γηρυονῆϊ.
- 310 Δεύτερον αὖτις ἔτικλεν ἀμήχανον αὖτις φάλειον,
 Κέρβερον, ὠμησίην, αἶδεω κύνα χαλκεόφωνον,
 Πελήκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρᾶλερόν τε.
 Τὸ τρίτον, Ὑδρην αὖτις ἐγείναίῃο, λυγρὸν εἰδυῖαν,
 Λεργαίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ,
- 315 Ἀπλήιον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληεῖ.

- Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνὶ ἤραϊο νηλεΐ χάλκῳ
 Ἀμφίρρυονιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
 Ἡρακλῆς, βουλῆσιν Ἀθηναίης Ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσιν ἀμαιμάκειον πῦρ,
 320 Δεινὴν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαρσπόιο λέοντος.
 Ἡ δὲ, χιμαίρης· ἡ δ', ὄφις κρατερῶιο δράκοντος.
 Πρόσθε λέων, ὅππῃθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
 Δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὅλοῃν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειᾷόν τελέοντα,
 Τὸν ῥ' Ἡρῆ θρέψασα Διὸς κυδνὴ παράκοιτις,
 Γουνοῖσιν κάλενασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐν θ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων, ἐλεφαίρεϊο φῦλ' ἀνθρώπων,
 Κοιρανέων τρηπτοῖο Νεμείης ἡ δ' Ἀπέραντος.
 Ἀλλὰ ἐῖς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
 Κητὼ δ' ὀπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
 Γεῖναϊο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
 335 Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλασσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
 Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοῦς τέκε δινήμεντας,
 Νεῖλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,

- Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰσῆρον καλλιρέεθρον,
 340 Φάσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.
 Νέσσουν τε, Ῥόδιόν θ', Ἀλυσίμονά θ', Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, Θείον τε Σιμοῦνλα,
 Πηνειόν τε, καὶ Ἑρμον, εὐρρεΐτην τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθενίον τε,
 345 Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, Θείον τε Σκάμανδρον.
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαῖαν
 Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἀνακτὶ,
 Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίῃ Θεοειδῆς,
 Ἰωπώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόῃ τε,
 Ζευξώ τε, Κλυτίῃ τε, Ἰδυϊά τε, Πασιθόῃ τε,
 Πληξάυρῃ τε, Γαλαξάυρῃ τε, ἐρατὴ τε Διώνῃ,
 Μηλόβοσίς τε, Θόῃ τε, καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ·
 355 Κερκῆϊς τε φυὴν ἐρατὴν, Πλουτώ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάσῃ τε, Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρέεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυνόμῃ τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
 Κρυσίῃ τ', Ἀσίῃ τε, καὶ ἱμερέεσσα Καλυψώ·
 360 Εὐδώρῃ τε, Τύχῃ τε, καὶ Ἀμφιεῶ, Ωκυρόῃ τε·
 Καὶ Στύξ, ἥ δὴ σφέων προφερεστιάτη ἐστὶν ἀπασέων.

- Αὐται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 Πρεσβύταται κόῦραι. πολλάί γε μέν ἐισι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλιαι ἐσὶ τανύσφυροι Ὠκεανίαι,
 365 Αἱ ἑα πολυσπερές γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχιδὰ ῥέοντες,
 Υἱέες Ὠκεανῷ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς.
 Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν.
 370 Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν αἱ αὖ περὶ ναιετάωσι.
 Θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπαράν τε Σελήνην,
 Ἡώ θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει,
 Ἀθανάτοισ τε θεοῖς τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Γείναθ', ὑπευνηθεῖς Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.
 375 Κρίω δ' Εὐρυβίῃ τίκλειν φιλότῃ μιγεῖσα,
 Ἀσπράχον τε μέγαν, Πάλλαλιν τε, διὰ θεάων,
 Πέρσην θ', ὅς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.
 Ἀσπραίω δ' Ἡῶς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέσῃν Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
 380 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶ θεὰ εὐνηθεῖσα.
 Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκλειν Ἔωσφόρον ἡριγένεια,
 Ἀστρα τε λαμπετόωντα τά τ' οὐρανὸς ἐσπεφάνωται.
 Στύξ δὲ τέκ' Ὠκεανῷ θυγάτηρ, Πάλλαλιν μιγεῖσα,
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,

- 385 Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείναί το τέκνα,
 Τῶν οὐκ ἔσ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 Οὐδ' ὁδός, ὅπῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.
 Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἄφθιτος Ὠκεανίη,
- 390 Ἡματι τῷ ὅτε πάντας Ολύμπιος ἀσπεροσπηλῆς
 Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Οὔλυμπον.
 Εἶπε δ', ὅς ἂν μετὰ εἶο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
 Μὴ τιν' ἀπορῥαΐσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 Εἴξεμεν ἦν τοπάρους γε μέτ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
- 395 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅς τις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἦλ' ἀγέραςλος,
 Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἧ θέμις ἐστί.
 Ἡλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφθιτος Οὔλυμπὸν δε
 Σὺν σφίσι παίδεσσιν, φίλου διὰ μῆδεα πατρός.
 Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
- 400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρεον,
 Παῖδας δ' ἤματα πάντα εὖς μεταναιέτας εἶναι.
 Ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέσθη,
 Εἴξετέλεσσ'. αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν.
- 405 Κυσαμένη δ' ἥπειτα θεὰ θεῶν ἐν φιλότῃ
 Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ,
 Ἡπῖον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

- Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Οὐλύμπου.
 Γείνατο δ' Ἀσπερίην ἐυώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
 410 Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ καὶ ἀσπερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
 415 Ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλισθα.
 Καὶ γὰρ νῦν ὅτε που τὶς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Ἐρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
 Ρεῖα μάλ', ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
 420 Καὶ οἱ ὄλβον ὁπάζοι· ἐπεὶ δύναμὶς γε πάρεσθιν.
 Οὔσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων.
 Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα
 Οὔσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 425 Ἀλλ' ἔχει ὡς τοσσηῶλον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
 Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς, ἥσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσῃ·
 Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ὡς δ' ἐθέλει μέγας παραγίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.
 430 Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλησιν.

- Η δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
 Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλησι,
 Νίκην προφρονέως ὁπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.
 Ἐν τε δίκη βασιλεύσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει,
 435 Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύουσιν,
 Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἥδ' ὀνίνησι·
 Νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτεϊ καλὸν ἄεθλον
 Ρεία φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὁπάζει.
 Ἐσθλὴ δ' ἵππῃεσσι παρεστιάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
 440 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπρόμελον ἐργάζονται,
 Εὐχονται δ' ἑκάτη καὶ ἐρικλύπῳ ἔννοσιγαίῳ.
 Ρηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὥπασε πολλὴν,
 Ρεία δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλὴ δ' ἐν σιαθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληϊδ' ἀέξειν,
 445 Βουκολίας τ', ἀέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 Ποίμνας τ' εἰροτόκων γ' οἴων, θυμῷ γε θέλουσα,
 Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 450 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδεργκέος Ἡῶς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἰδέ τε τιμαί.
 Ρεῖη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαιδίμα τέκνα,

- Ἰσλίην, Δήμητρα, καὶ Ἡΐην χρυσοπέδιλον,
 455 Ἰφθιμόν τ' Αἴδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
 Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Τοῦ καὶ ὑπὸ βροτῆς πελεμίζεται εὐρεΐα χθών·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπεινε Κρόνος μέγας, ὃς τις ἑκάστος
 460 Νηδυός ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο.
 Τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν οὐρανόων
 Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστειρόεντος,
 Οὐνεκά οἱ πέτρῃατο ἑὸν ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 465 Καὶ κρατερῶ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.
 Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 Παῖδας εὐὺς κατέπεινε· Ρέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Τέξεσθαι, τότεῖπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
 470 Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστειρόεντα,
 Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκῆα
 Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννύς πατρὸς εἶοι
 Παίδων οὖς καλέπεινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπιβούλο,
 475 Καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέτρῳ γενέσθαι
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῇ καὶ υἱεὶ καρτεροθύμῳ.

- Πέμψαν δ' ἔς Λύκλον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
 Ὅπως ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτη (ἐν) εὐρείῃ τραφέμεν ἀπιταλλέμεναί τε·
 Εὐθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβῶσα
 Ἀντρω ἐν ἡλιβάτῳ, Ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπωκασμένῳ ὑλήεντι.
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
 Οὐρανίδη μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
 Τὸν τόθ' ἔλῶν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάθθετο νηδύν,
 Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσω
 Ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 490 Λείπεθ', ὃ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 Τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Ἡΰξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς,
 495 Ὅν γόνον ἅψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Νικηθεῖς τέχνησι βίῃφί τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων.
 Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσόιο,

- 500 Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θάυμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνησιν.
 Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν ἐυεργεσιάων,
 Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἥδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
 505 Καὶ σίερωπὴν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
 Τοῖς πίσυρος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Κούρην δ' Ἰάπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίην
 Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὅμῳ λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντὰ κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 510 Τίττε δ' ὑπερκύδαντα Μενόιτιον, ἥδ' Προμηθεά
 Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεά,
 Οὗ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφεισῆσι·
 Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 Παρθένον· ὕβρισθην δὲ Μενόιτιον ἐυρύστωα Ζεὺς
 515 Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
 Εἵνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἡγορέης ὑπερόπλου.
 Ἀτλας δ' οὐρανὸν ἐυρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 Πείρασιν ἐν γαίῃς, πρῶταρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
 Ἑσθῆως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεά ποικιλόβουλον,
 Δεσμῶις ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.

- Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὄγ' ἦπαρ
 Ἡσθιεν ἀθανάτον, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάντη
 525 Νυκλὸς, ὅσον πρόψαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αἰχμῆνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλκεν
 Ἰαπετιονίδη, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
 Οὐκ' ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγένης κλέος εἴη
 Πλείον ἔτ' ἢ τοπάρσιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείρην.
 Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 Καί περ χώμενος, παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
 Οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενείῃ Κρονίῳι.
 535 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοῖο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
 Μηκῶνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βῶν πρόφρονι θυμῷ
 Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκαλ' αἰὶνι δημῷ
 Ἐν ξίνῳ κατέθηκε, καλύψας γαστρίῃ βοεΐῃ·
 540 Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 Ωῦ πέπον, ὥς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας.
 545 Ως φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μήδεα εἰδώς.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 Ἦκ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
 Ζεὺς κῦδισίε, μέγισίε θεῶν αἰιγενετάων ,
 Τῶν δ' ἔλευ' ὅπωςτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει .
 550 Φῆ ῥα δολοφρονέων . Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 Γνώ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν .
 Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ .
 Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν ,
 555 Ὡς ἶδεν ὀσεία λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ .
 Ἐκ τοῦ ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 Καίουσ' ὀσεία λευκὰ θυέντων ἐπὶ βωμῶν .
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων περὶ μῆδεα εἰδὼς ,
 560 Ὡς πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης .
 Ὡς φάτο χῳόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς·
 Ἐκ τούτου δ' ἥπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ
 Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν .
 565 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς πάϊς Ἰαπετοῖο,
 Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ ,
 566

- Ὡς ἶδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν .
- 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἱκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς .
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφείῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρηθὲν δὲ καλύπτει
575 Δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θᾶυμα ἰδέσθαι·
Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἰμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
- 580 Ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρὶ .
Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θᾶυμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλ' ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα .
Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
Θαυμασίη, ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν .
- 585 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε καλὸν κακὸν, ἀντ' ἀγαθοῖο
Εἰξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἢ δ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης .
Θᾶυμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώπους
Ὡς εἶδον δόλον αἰψὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν .
- 590 Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων .
Τῆς γὰρ ὀλῳϊόν ἐστὶ γένος· καὶ φύλα γυναικῶν

- Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
 Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.
 Ὡς δ' ὅπῳτ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 595 Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
 Αἱ μὲν τε πρόωαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἡμάτιαι σπτεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
 Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
 Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστήρ' ἀμῶνται·
 600 Ὡς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναικάς
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
 Ἀργαλέων, ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
 Ὡς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὁλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 605 Χήτει γηροκόμοιο, ὅθ' οὐ βίότου ἐπιδευῆς
 Ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 Χηρωσαί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μοῖρα γένηται,
 Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀράρῳϊαν πραπίδεςσι,
 Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 610 Ἐμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηρῷο γενέθλης,
 Ζῶει ἐνὶ στήθεσιν ἔχων ἀλίαςιον ἀνίην
 Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐσθιν.
 Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς

- 615 Τῷο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 Καὶ πολυῖδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
 Βριάρεω δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
 Κόττω τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῶ ἐνὶ δεσμῷ,
 Ἡνορέην ὑπέρσσωλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
 620 Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Εἴθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Εἴατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 625 Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀντήγαγον ἐς φάος αὔτις·
 Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηγεκέως κατέλεξε,
 Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάραντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 630 Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγαυοί,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμωιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
 Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖη Κρόνῳ· εὐνηθεῖσα·
 635 Οἱ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτὴ

- Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 Νέκταρ τ' ἄμβροσίν τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 Πάντων ἐν δῖήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπώσαντο καὶ ἄμβροσίν ἐρατεινήν,
 Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀλλαὰ τέκνα,
 645 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ δῖήθεσσι κελεύει.
 Ἦδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαΐ λυγρῇ,
 Μνησάμενοι φιλότητος ἐνθέος, ὅσσα παθόντες
 Ἐς φάος ἅψ' ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμειβεῖτο Κόττιος ἀμύμων·
 655 Δαίμονι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἰδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἔσσι νόημα,
 Ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
 Ἀψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμελίκτων ἀπὸ δεσμῶν
 660 Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπι παθόντες.

Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπιφρονι βουλῇ
 Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 Μαργάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατεράς ὑσμίνας.

- Ὡς φάτ'· ἐπῆνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
 665 Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοσάροισι· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔειραν
 Πάντες, θηλείαι τε καὶ ἄρσενες, ἥματι κείνῳ,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 Οὓς τε Ζεὺς ἐρέδουσφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόως δέ,
 670 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσسونτο
 Παῶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δὲ ἐκάσῳ πεντήκοντα
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σίβαρσιν μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσθλαθεν ἐν δαῖτ' λυγρῇ,
 675 Πέτρας ἠλιβάτους σίβαρσιν ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
 Γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσθινε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Οὐλύμπος
 Ῥίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰτωεῖά τ' ἰωὴ
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.

- Ως ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἶσαν βέλεα σιονόεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' οὐρανὸν ἀσπερόεντα
 Κεκλομένων. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος· ἀλλὰ νῦ τοῦ γε
 Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
 Φαῖνε βίην. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόυ ἦδ' ἀπ' Ολύμπου
 690 Ἀσπεράπτων ἔσλειχε συνωχάδον. οἱ δὲ κεραυνοὶ
 Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀσπεροτῇ ποτέοντο
 Χειρὸς ἀπὸ σιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφύωντες
 Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγισεν
 Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 695 Εἶξε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ωκεανόιο ῥέεθρα,
 Πόντος τ' ἄτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς αὐτμῆ
 Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανε
 Ἀσπετος. ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε σπεροτῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἶσατο δ' ἅλλα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἦδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι·
 Αὐτως ὥς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
 Πίλνατο. τοῖος γάρ κε μέγιστος δαῦπος ὀρώρει,
 Τῆς μὲν ἐρειτωμένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπύοντος.
 705 Τόσσος δαῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων·
 Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσὶν τε κόνιν τ' ἐσφαράγισον,

- Βροντὴν τε, σφειροπὴν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μέγαλοιο. φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπὴν τε
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
 710 Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
 Ἐκλίνθη δὲ μάχη. πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
 Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμύϊαν ἔγειραν,
 Κότλος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ἔα τριηκοσίας πέτρας σίβαρων ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσχίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
 720 Τόσπον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἔσ' ἀπὸ γαίης·
 Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο.
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι·
 Τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νύξ
 Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
 Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι

- 730 Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
 Χώρῳ ἐν ἐυρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
 Τῷσι δὲκ ἐξιτόν ἐσσι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας· τείχος περικείται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κότλος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
- 735 Ναίουσιν, φύλακες πῶλοι Διὸς ἀιγίοχοιο.
 Ἐνθάδε γῆς ὀνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 Ἀργαλέ', ἐυρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
- 740 Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
 Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλη
 Ἀργαλέη· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
- 745 Ἔσθηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.
 Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχειτ' οὐρανὸν ἐυρύν.
 Ἔσθῃως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
 Ἀσπεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἰοῦσαι
 Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
- 750 Χάλκεον. ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θυράζεν
 Ἔρχεται, οὐδὲ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἑέργει·
 Ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐῶσα,

- Γαῖαν ἐπισφρέφεται. ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐῶσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔσ' ἂν ἵκηται.
- 755 Ἦ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχὲς ἔχουσα.
Ἦ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέι.
Εὐθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
- 760 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνσφρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
- 765 Νηλεὲς ἐν στήθεσσι· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβησιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Εὐθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες
Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστιάσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάρκοιθε φυλάσσει,
770 Νηλεΐης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει. ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν.
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἑᾶ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἑσθίει ὃν κε λάβησι πυλέων ἐκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
- 775 Εὐθάδε ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,

- Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ Ἀψορρέου Ὠκεανόιο
 Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἅμφι δὲ πάντα
 Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐσλήρικται.
- 780 Πᾶῤῥα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἰρίς,
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅπως ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται ὀλύμπωια δώματ' ἐχόντων,
 Ζεὺς δέ τε Ἰρίν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
- 785 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
 Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἐξ ἱερῶ πόταμοιο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
 Ὠκεανόιο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
- 790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρέης ἐίλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν·
 Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολλείψας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
- 795 Κεῖται νῆϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
 Οὐδέ ποτ' ἀμειροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
 Στρωπίοις ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.

- Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.
 Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἑόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαΐτας
 Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 Εἰρέας ἀθανάτων οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 Ωγύγιον, τὸ δ' ἴησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
 Ἐνθα δὲ γῆς δυοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανόυ ἀσπερόεντος,
 Ἐξεῖς πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 Ἀργαλέ', ἐυρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλκι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
 Ἀσπεμφῆς, εἴζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
 Αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ, θεῶν ἑκτοσθεν ἀπάντων,
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρῖσμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπῖκουροι
 Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ωκεανῷο θεμέθλοις,
 Κότλος τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γέ μὲν ἦν ἑόντα,
 Γαμβρόν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐγνοσίγαιος.
 Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπύειν, θυγατέρα ἦν.
 820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανόυ ἐξέλασε Ζεὺς,
 Ὀπλότατον τέκε πῦδα Τυφώα Γαῖα πελώρη,

- Ταρτάρου ἐν φιλότῃτι, διὰ χρυσὴν Ἀφροδίτην.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυΐ ἔργματ' ἔχουσται,
 Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
 825 Ἦν ἑκατὸν κεφαλὰι ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 Γλώσσησι δνοφερῇσι λελειχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσσων
 Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
 Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 830 Παντοῖήν ὃπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
 Φθέγγονθ', ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ταύρου ἐριζεύχεω, μένος ἄσχετον ὄσσαν, ἀγαύρου·
 Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντας,
 Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκούσαι,
 835 Ἄλλοτε δ' αὖ ἐοίζασχ', ὑπὸ δ' ἦρχεεν οὐρεα μακρὰ.
 Καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἥματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
 Πόντος τ' Ὠκεανὸς τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 Ὀρημένοιο ἀνακτος· ἐπεσπινάχιζε δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,

- 845 Βροντῆς τε σieroπῆς τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 Πρησίηρων τ' ἀνέμων τε κεραυνῶν τε φλεγέθοντος.
 Εἶσε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Οὔε δ' ἄλλ' ἀμφ' ἀκλίας, περὶ τ' ἀμφὶ τε κύμαλα μακρὰ
 Ρίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσπετος ὁρῶρει.
- 850 Τρέσσ' Αἰδῆς δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάστων,
 Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες,
 Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρυθεν ἐὼν μένος, εἶλετο δ' ὅπλα,
 Βροντὴν τε σieroπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
- 855 Πλήξεν ἀπ' Οὐλύμωιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 Εἴσεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινόιο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
 Ἦριπε γυιωθεὶς, σιενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
 Φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
- 860 Οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδνῆς παιωαλοέσεως,
 Πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 Αἶτμῃ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς,
 Τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρεῖτου χοάνοιο
 Θαλφθεὶς, ἢ σιδήρεος, ὅπως κρατερώτατός ἐστιν,
- 865 Οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
 Τήκεται ἐν χθονὶ δῖῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
 Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Ρίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον ἐυρύν.

- Ἐκ δὲ Τυφώος ἔσθ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέλιων,
 870 Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέσσειω Ζεφύροιο.
 Οἱ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μάψ' αὔραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,
 Αἱ δὴ τοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ.
 875 Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, διασκιδνᾷσί τε νήας,
 Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ
 Ἀνδράσιν οἱ κείνοισι συναγτῶσιν κατὰ πόντον,
 Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
 Ἐργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 880 Πιμπλέυσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
 Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
 Δὴ ῥα τότε ὠτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν,
 Γαίης φραδμοσύνησιν, ὀλύμπιον ἐυρύστωα Ζῆν,
 885 Ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
 Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν, ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
 Τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
 890 Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἔην ἐς κάθθετο νηδύν,

Γαίης φραδμοσύνησι, καὶ Οὐρανῶν ἀσπερόεντος.

Τὼς γὰρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν ἀειγενετάων.

Ἐκ γὰρ τῆς εἰμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.

895 Πρώτην γὰρ κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν
Ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
Ἡμέλλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα.

Ἄλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,

900 Ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠρέας,
Εὐνομήν τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἷτ' ἔργ' ὠραίοισι καταβνητοῖσι βροτοῖσι.

Μοίρας δ', ἥς πλείσθιν τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,

905 Κλωθώ τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀΐτωπον· αἱ τε διδῶσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,
Ὠκεανῶν κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,

Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τετρατειήν·

910 Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιδύωνται.

Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,

Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλεον, ἣν Αἰδωνεύς

- Ἦρῳασεν ἥς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.
 915 Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
 Ἐξ ἥς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυνες ἐξεγένοντο
 Ἐννέα, τῇσιν ᾄδον θαλῖαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
 Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰσχυέαιραν,
 Ἰμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανόων,
 920 Γεῖνατ' ἄρ', αἰγίοχοιο Διὸς φιλότῃτι μιγεῖσα.
 Λοισθοτάτῃν δ' Ἦρην θαλερὴν ποήσατ' ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' Ἦρην, καὶ Ἀθήνα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
 925 Δεινὴν, ἐργεκύδοιμον, ἀγέσφατον, ἀτρυτώνην,
 Πότνιαν, ἣ κέλαδοί τε ᾄδον πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Ἦρῃ δ' Ἠφαιστὸν κλυτὸν ἐν φιλότῃτι μιγεῖσα
 Γεῖνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἥρισεν ὧ παρακοίτῃ)
 Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανόων.
 930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης, καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου;
 Τρίτων ἐυρυβίης γένετο μέγας· ὅς τε θαλάσσης
 Πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακλῖ
 Ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀθηνῇ
 Ρίνοτόρῳ Κυθήρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
 935 Δεινοὺς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρύβοντι, σὺν Ἀθηνῇ πολίπορθω·

- Ἀρμονίην δ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
 Ζῆνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος ἐισαναβᾶσα.
 940 Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ, Διώνυσον πολυγηθέα,
 Ἀθάνατον θνητή. νῦν δ' ἀμφοτέρω θεοὶ εἰσίν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλειήν,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.
 945 Ἀγλαΐην δ' Ἡφαιστὸς ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
 Ὀπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγῆρω θῆκε Κρονίων.
 950 Ἦβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός,
 Ἰς Ἡρακλῆος τελέσας σπονόμεντας ἀέθλους,
 Παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπαδίλου,
 Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόμεντι.
 Οἴβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
 955 Ναίει ἀπώμαντος καὶ ἀγῆρας ἥματα πάντα.
 Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίη
 Περσηῖς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἡελίοιο,
 Κούρην Ὠκεανοῖο τελέεντος παταμοῖο

960 Γῆμε, θεῶν βουλῆσιν, Ἰδυῖαν καλλιπάρηον.

Ἡ δέ οἱ Μῆδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃτι

Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Υμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

Νῆσοί τ', ἥπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.

965 Νῦν δὲ θεάων φύλον αἰεῖσατε ἡδυέπειαι

Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς ἀγίοχοιο,

Ὅσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐννηθεῖσαι

Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Δημήτηρ μὲν Πλούτον ἐγείνατο, διὰ θεάων,

970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι,

Νειῶ ἐνὶ τριτόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,

Ἐσθλόν· ὃς εἰς' ἐπὶ γῆν τε, καὶ ἐυρέα νῶτα θαλάσσης,

Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐκ ἐς χεῖρας ἵκηται,

Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.

975 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσεῖς Ἀφροδίτης,

Ἰνῶ, καὶ Σεμέλῃ, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρηον,

Ἀυτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀριστᾶϊος βαθυχαίτης,

Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὐσπεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

Κούρῃ δ' Ὠκεανοῖο Χρύσαρρι καρτεροθύμῳ

980 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,

Καλλιρρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,

Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,

- Βοῶν ἔνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
 Τιθωνῷ δ' Ἡὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
 985 Αἰθίοπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
 Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν,
 Ἴφθιμον Φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥσος
 Παῖσ' ἀπαλὰ φρονέοντα φιλομμείδης Ἀφροδίτη
 990 ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηῖς
 Νησώλῳ νύχιον ποτήσατο, δαίμονα δῖον.
 Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
 Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
 ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας σπονδέοντας ἀέθλους,
 995 Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερῆνωρ,
 Ὑβριστίης Πελῆης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
 Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην,
 Αἰσονίδης. καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 1000 Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖς ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν,
 Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων
 Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
 Αὐτὰρ Νηρῆος κόυραι ἀλίοιο γέροντος,
 ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
 1005 Αἰακῶ ἐν φιλότῃ, διὰ χρυσὴν Ἀφροδίτην.

- Πηλεΐ δὲ δμηθεΐσα θεὰ Θέτις ἀγρυρόπεζα
 Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 Αἰνείαν ἄρ' ἔτικτεν εὐσφέφανος Κυθήρεια,
 Ἀγχίση ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι,
 1010 Ἰῶης ἐν κορυφῇσι πολυπύχου, ὑληέσσης.
 Κίρκη δ' Ἡελίου θυγάτης Ὑπεριονίδαο,
 Γείνατ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἀγχιον, ἥδ' Ἀατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
 Οἱ δὲ τοι μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων
 1015 Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
 Γείνατο, Ναυσινόον τε, μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι.
 Αὐταὶ μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἐυνηθεῖσαι
 Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 1021 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς ἀγιόχοιο.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ.

- Μῶσαι Πιερίθην ἀοιδῇσι κλείουσαι,
 Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖν.
 Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε·
 Ῥητοὶ τ' ἀρρήτοί τε Διὸς μέγαλοιο ἔκκητι.
- 5 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
 Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
 Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλυθὶ ἰδὼν αἴων τε· δίκη δ' ἰθύνει θέμιστας
- 10 Τύνη· ἐγὼ δὲ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην.
 Οὐκ ἄρα μῶνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 Εἰσὶ δύο· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
 Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 15 Σχετλίη· οὐτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
 Ἀθανάτων βουλήσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν·

- Τὴν δ' ἑτέρεην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νύξ ἐρεῶεννη,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης τ' ἐν ῥίζησι, καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
 20 Ἦ' τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐΐζει.
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
 Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκλων,
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰδὼς αἰδῶ.
 ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεο θυμῷ,
 Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
 30 Ὡρῃ γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
 Ὡτὶ τιμὴ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατὰκειται
 Ὡρᾶος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν·
 Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφείλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσθαι
 35 Ὡτ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διάκρινώμεθα νείκος
 Ἰθείησι δίκαις, αἳ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισταί.
 Ἦδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
 Ἀρπάζων ἐφόρεκς, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·

- 40 Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσω πλέον ἥμισυ πάντες,
 Οὐδ' ὅσον ἐν μάλαχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ρῆιδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσαιο,
 Ὡς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
- 45 Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κατωνῶ καταθεῖο,
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἥσιν,
 Ὅτ' ἴ μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τούνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
- 50 Κρύψε δὲ πῦρ. τὸ μὲν αὖθις εὖς παῖς Ἰαπετοῖο
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα εἰδὼς,
 55 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπτεύσας;
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
 Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
- 60 Ἡφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτ' ἴ τάχιστα
 Γαῖαν ἔδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 Καὶ σθένος· ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὧπά εἵσκειν

- Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἴσῳ ἐφαίνειν·
- 65 Καὶ χάριν ἀμφιγέαι κεφαλῇ χρυσῇ Ἀφροδίτην,
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείην ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
- Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
- 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυῆις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ Ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ
 Οἴμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
- 75 Ὡραὶ καλλίκομοι σιέφον ἄνθεσιν εἰαρινόισι·
 Πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἐν δ' ἄρα οἱ σιήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Ψεύδεά θ' ἀιμυλίους τε λόγους καὶ ἐπικλοπὸν ἦθος
 Τεύξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκλύτου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
- 80 Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδῶρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφεισίῃσιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Ἐπιμηθέα πέμψε πατρὸς κλυτὸν Ἀργειφόντην,
- 85 Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

- Εφράσαθ' ὥς ἃ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
 Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Οὐλυμπίου, ἀλλ' ἀποσπέμῃ
 Εἴσω, μήπου τί κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
- 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χελεποῖο πόνοιο,
 Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηρεάσκουσι.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελῶσα,
- 95 Ἐσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοισι
 Ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 Ἐξέπλη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
- 100 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
 Νῶσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ
 Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.
- 105 Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
 Εὖ καὶ ἐπιστάμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βαλλεο σῆσιν.
 Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,

- Χρῦσεον μὲν πρῶτισίῃα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 110 Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπωια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
 Ως τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύς, οὐδέ τι δειλὸν
 Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμαῖοι
 115 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
 Θνησκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
 Αὐτομάτῃ πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ
 120 Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
 Εὐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 125 Ἠέρα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
 Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπωια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίσκιον οὔτε νόημα.
 130 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ὧ ἐνὶ οἴκῳ·

- Ἀλλ' ὅταν ἠδῆσαιε, καὶ ἦθης μέτρον ἴκοιτο,
 Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίαῖς. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 135 Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 Ἡέλον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερεῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡ' θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἦθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἐκρύψε, χολούμενος ὅσυνεκα τιμὰς
 Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ Οὐλύμπων ἔχουσιν.
 140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
 Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμψης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρεῶ ὁυδὲν ὁμοῖον,
 145 Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἀῖθρος
 Ἐργ' ἔμελε σιονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
 Ἡσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπλοι
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
 150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
 Χαλκῶ δ' ἐργάζοντο. μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῶν αἰδάων,
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἑόντας

- 155 Εἶλε μέλας, λαμπερὸν δ' ἔλιπον φάος ἡέλιοιο.
 Αὐτὰρ ἔπει καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Αὔθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
- 160 Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ἑσπιαπύλῳ Θήβῃ Καδμηΐδι γαίῃ
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐτμα θαλάσσης
- 165 Εἰς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο·
 Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
- 170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρεῖς τᾶν ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
 Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
- 175 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. οὐδὲ ποτ' ἦμαρ
 Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

- Φθειρόμενοι· χαλεπῶς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας,
 Ἀλλ' ἔμπτῃς καὶ τοῖσι μεμίζεσθαι ἐσθλὰ κακοῖσιν.
- 180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παῖδεσσιν ὁμοίῳ, οὐδὲ τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ·
- 185 Αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
 Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅτιν ἐιδότες. οὐδὲ μὲν οἳ γε
 Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεψίῃρια δοῖεν,
 Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάζει.
- 190 Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 Οὐτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
 Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιῶς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὁμείται.
- 195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν
 Λυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερώπῃς·
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Οὐλύμπων ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Λευκοῖσιν φαρῆεσσι καλυψαμένῳ χροά καλὸν,
 Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπὼντ' ἀνθρώπους
- 200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακοῦ δ' οὐκ ἔσεται ἀλή·

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ὡς δ' ἱρήξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,

ΥΨι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·

205 Ἡ δ' ἑλεόν, γναμπίοισι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Μύρετο, τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχεινύ σε πολλὸν ἀρείων.

Τῇ δ' εἷς ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω καὶ αἰοιδὸν ἐοῦσαν·

Δείπωνον δ' αἶκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἢ μεθήσω.

210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.

Νίκης τε σιέρεται, πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱρήξ ταυσιώτερος ὄρνις.

Ὡς Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.

Υβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς

215 Ῥηιδίως φερέμεν δύναται, βαρύνθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,

Ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,

Ἐς τέλος ἐξελθούσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω·

Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὄρεος ἅμα σκολιῇσι δίκησιν.

220 Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἥ κ' ἄνδρες ἄγωσι

Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.

Ἡ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἦθεα λαῶν,

Ἡέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,

- Οἳ τέ μιν ἐξελάουσι, καὶ οὐκ ἰθείαν ἔνειμαν.
- 225 Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδῶσιν
 Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
 Τῷσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς,
 230 Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 Οὐδ' ἄττη, θαλίσῃ δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 Τῷσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς
 Ἀκρῇ μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 Εἰροπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
- 235 Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 Νείσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
 Τῷς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς.
- 240 Πολλάκι καὶ ξύμπασσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
 Ὅς τις ἀλιτρεῖν καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.
 Τῷσιν δ' οὐρανὸθεν μέγ' ἐπὶ ἤγαγε πῆμα Κρονίων,
 Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι
- 245 Ζηγὸς φραδμοσύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἦ τῶν γε σῖρατὸν ἐυρὺν ἀπώλεσεν, ἢ τό γε τείχος,

Ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν .

- Ὡς βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 250 Ἀθάνατοι λεύσσουσιν ὅσοι σκολιῇσι δίκησι
 Ἀλλήλους τρέβουσι, θεῶν ὅτιν οὐκ ἀλέγοντες .
 Τρεῖς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
 Ἀθάνατοι Ζηγὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα ,
 255 Ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν .
 Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κυδνὴ τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπων ἔχουσιν .
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
 Αὐτίκα παρ Διὸς πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 260 Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὅφρ' ἀποτίσῃ
 Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 Ἄλλῃ παρεκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες .
 Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους,
 Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπιάγῃ λάθεσθε .
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων .
 Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι κακίστη .
 Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
 Καί νυ τάσ', αἰκ' ἐτέλῃσ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐλήθει
 Οἷον δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔεργει .

- 270 Νῦν δὲ ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 Εἶην, μῆτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 Εἵμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐπὼ ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
 Ὡς Πέρση, σὺ δὲ τὰυτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
- 275 Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γάρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς,
 Εὔθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς·
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
- 280 Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύστωα Ζεὺς·
 Οὗς δέ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόσσας
 Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
 Τῷδε τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλειπται·
- 285 Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει·
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
- 290 Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
 Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 Ῥηϊδίῃ δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπὴ περ' εἴουσα·

- Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
 Φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω·
 295 Εὐθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπὼντι πίθεται.
 Οὗς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέη, μήτ' ἄλλου ἀκούων
 Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅθ' αὖτ' ἀχρηστὸς ἀνῆρ.
 Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὃφρὰ σε λιμὸς
 300 Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ εὐστέφανος Δημήτηρ
 Αἰδοίῃ, βιότου δὲ τεὴν πίμπωλῃσι καλήν·
 Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ·
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄνδρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 Ζῶη, κηφήνεσσι κοθούροις ἵκελος ὀρμὴν,
 305 Οἱ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 Εὐθόοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 Ὡς κέ τοι ὠραίου βιότου πλήθωσι καλῖαι·
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοὶ τε·
 Καὶ τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 310 Εὔσεαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς·
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίῃ δέ τ' ὄνειδος·
 Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 Πλουτεῦν' ἢ· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' ὅιος ἔησθα· τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
 315 Εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

- Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.
 Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴν κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·
 Αἰδῶς ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησι.
 Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
320. Χρήματα δ' οὐχ ἄρτωακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἔληται,
 Ἡ' ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήσσεται, (οἷά τε πολλὰ
 Γίνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 Ἀνθρώπων, αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδείῃ κατοπιάζῃ)
325. Ρεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
 Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
 Ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
 Κρυπταδῆς ἐυνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων.
330. Ὅς τέ τευ ἀφραδῆς ἀλιτράίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
 Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Νεικεῖν χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
 Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
 Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
335. Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάντων ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν,
 Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἀγνώως καὶ καθαγῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν
 Ἄλλοτε δὴ σπονδῆσι θύεσσί τε ἰλάσκεσθαι,

- Η" μὲν ὅτ' εὐνάζη, καὶ ὅταν φάσας ἱερὸν ἔλθῃ·
 340 Ὡς κέ τοι ἴλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
 Οὔφρ' ἄλλων ὦνῃ κληῖρον, μὴ τὸν τεδὸν ἄλλος.
 Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
 Τὸν δὲ μάλιστ' αὖ καλεῖν, ὅς τις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
 Εἰ γάρ τοι καὶ χρημ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
 345 Γεῖτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.
 Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσπον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα.
 Εἴμμορ' εἰ τοι τιμῆς ὅς τ' ἐμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
 Οὐδ' ἂν βόους ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη·
 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος· εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 350 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶκε δύνηαι·
 Ὡς ἂν χρηρίζων καὶ ἐς ὑψίερον ἀρχιον εὖρης.
 Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι·
 Καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.
 355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' οὔ τις ἔδωκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἀρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεῖρα.
 Οἷ μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε καὶ μέγα δοίῃ,
 Χαίρει τῷ δῶρι καὶ τέρωται ὃν κατὰ θυμόν.
 Οἷ δὲ κεν αὐτὸς ἔλῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 360 Καί τε σμικρὸν ἔδον, τότ' ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,

- Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
 Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὅδ' ἀλύξεται αἶθοψα λιμόν.
 Οὐδὲ τὸν εἶν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
- 365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θυρήφι.
 Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
 Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
 Μεσσόθι φεῖδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἀρχίος ἔστω.
 Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
 Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
 Μηδὲ γυνή σε νόον πυγασίολος ἐξαπατάτω,
 Αἰμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλήν.
- 375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
 Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρῷον οἶκον
 Φερεβέμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
 Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
 Ρεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
- 380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
 Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἥσιν,
 Ὡς δ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
 Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
 Ἀρχεσθ' ἀμφοῦ· ἀρότιο δὲ, δυσσομενάων.

- 385 Αἶ δ' ἤ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέματα τεσσαράκοντα
 Κεκρύφαται, αὐτίς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
 Φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
 Οὗτός τοι πεδίῳν πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
 Εγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα
- 390 Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
 Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
 Γυμνὸν δ' ἀμαῖσθαι, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλησθα
 Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἑκάσῃα
 Ωρεῖ ἀέξεται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
- 395 Πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,
 Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραυντο.
 Μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
- 400 Ζητεύης βίοτον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
 Δίς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι. ἦν δ' ἔτι λυτῆς,
 Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
 Ἀχρεῖος δ' ἔσθαι ἐπείων νομός. ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 Φράζεσθαι χειρῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
- 405 Οἶκον μὲν πρώτιστ' αἶα, γυναικὰ τε, βόυν τ' ἀροτῆρα,
 Κτηλῆν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἔποιτο.
 Χρήματα δ' εἶν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.

- Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἄρνηται, σὺ δὲ τητᾷ.
 Ἡδ' ὥρη παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον.
 410 Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἕς τ' αὔριον ἕς τ' ἔννηφιν.
 Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πύμωλησι καλὴν,
 Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,
 Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.
 Ἡμὸς δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
 415 Καύματος ἰδαλίου, μετοπωρινὸν ὀμβρῆσαντος
 Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χερῶς
 Πολλὸν ἐλαφρότερος (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀσπίης
 Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
 ἔρχεται ἡμάτιος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
 420 Ἡμὸς ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
 Ὑλῇ, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει.
 Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
 Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,
 Ἀξονὰ θ' ἐπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω·
 425 Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφύραν κε τάμοιο,
 Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδῶρ' ἀμάξει.
 Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὗρης,
 Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
 Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀρῶν ὀχυρώτατός ἐστιν·
 430 Εὐτ' ἂν Αῠθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας

- Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἰσίοβοι.
 Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
 Εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσί βάλοιο.
 435 Δάφνης δ' ἣ πῖλέης ἀκιώτατοι ἰσίοβοι.
 Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύνη. βόε δ' ἐνναετῆρῳ
 Ἀρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Ηΐης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακι καμμέν ἄροτρον
 440 Ἀξίαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζηὸς ἔποιτο,
 Ἀρτον δειωνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον.
 Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 Μηκέτι παπταίνων μέθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 445 Θυμὸν ἔχων. τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μέθ' ὀμήλικας ἐπτοίηται.
 Φράζεσθαι δ' εὖ τ' ἄν φωνὴν γεράνου ἐπακούσης
 Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης.
 450 Ἡ τ' ἄροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
 Δεικνύει ὀμβρηνοῦ· κραδίην δ' ἔδ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
 Δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βόας ἐνδον ἐόντας·
 Ρῆιδιον γὰρ ἔπος εἰπείν. βόε δὸς καὶ ἅμαξαν·

- Ρῆϊδιον δ' ἀπανηγασθαι, παρὰ δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἀμάξαν,
 Νήπιος. οὐδὲ τὸν γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης,
 Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν δικήϊα θέσθαι.
 Εὖ τ' ἂν δὲ πρῶτισί' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 Δὴ τότε ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
 460 Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
 Πρῶτ' μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 Εἵαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.
 Νειὸν δὲ σπεύρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
 465 Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἀγνῇ,
 Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν.
 Ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
 Χειρὶ λαβὼν, ὄρωκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
 Εὐδρυον ἐλκόντων μεσάβῳ. ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν
 470 Δμῶδες, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
 Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδὲ κεν ἀδρυσύνη σιάχυνες νεύοιεν ἔραζε,
 Εἰ τέλος αὐτὸς ὅπισθεν Οὔλυμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
 475 Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἐόλωα
 Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.

- Εὐσχέων δ' ἴξεται πολὺν ἕαρ· οὐδὲ πρὸς ἄλλους
 Αὐγάσεται· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
 Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τρωπαῖς ἀρόης χθόνα διᾶν,
 480 Ἡμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
 Ἀντία δεσμεύων κεκοιμημένος, οὐ μάλα χαίρων·
 Οἴσεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δέ σε θήσονται.
 Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγίοχοιο,
 Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
 485 Εἰ δέ κεν ὅψ' ἀρόσης, τό δε κέν τοι φάρμακον εἴη·
 Ἡμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
 Τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἥματι, μήδ' ἀπολήγοι,
 Μῆτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων.
 490 Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει.
 Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσει· μηδέ σε λήθαι
 Μῆτ' ἕαρ γινόμενον πολὺν, μήθ' ὄριος ὄμβρος.
 Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
 Ωρεῖ χειμερὶν, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον
 495 Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
 Μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
 Σὺν πενίῃ· λεωτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
 Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
 Χρηίζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

- 500 Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 Ἦμενον ἐν λésχη, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
 Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἔτι μέστου ἐόντος,
 Οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται, ποιείσθε καλιάς.
 Μῆνα δὲ Ἀθηναίων, κακ' ἥματα, βούδορα πάντα,
 505 Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας αἰτ' ἐπὶ γαῖαν
 Πνεύσαντος βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν·
 Ὅς τε διὰ Θρήκης ἰπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ
 Ἐμπνεύσας ὥρνε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
 Πολλὰς δὲ δρυς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 510 Οὐρεως ἐν βήσσης πιλνᾶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾶ τότε νήριτος ὕλη.
 Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζῃ ἔθεντο,
 Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον. ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
 Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δαυσσίερνων περ ἐόντων.
 515 Καί τε διὰ ῥινόῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
 Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πῶεα δ' οὔτι,
 Οὐνεκ' ἐπεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
 Ἰς ἀνέμου βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
 Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
 520 Ἦτε δόμων ἐντοσθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
 Οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 Εὐ τε λοεσσαμένη τέρενα χεῖρα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ

- Χρῖσαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
 Ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόσῃος ὄν πόδα τένδει,
 525 Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἥθεσι λευγαλέοισιν.
 Οὐ γάρ οἱ ἥελιος δείκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
 Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήγεσσι φαίνει.
 Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ γήκεροι ὑληκῶται
 530 Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυῖα βηπσθήεντα
 Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
 Οἱ σκέπῃ μαϊόμενοι πυκινούς κευᾶμῶνας ἔχουσι,
 Καὶ γλάφυ πετρεῖεν· τότε δὴ τρίτωδι βροτῶ ἴσοι,
 Οὐ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρῃ δ' εἰς οὐδας ὀρεᾶται,
 535 Τῷ ἱκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.
 Καὶ τότε ἔστασθαι ἔρυμα χροῶς, ὥς σε κελεύω,
 Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
 Τὴν περιέσσεσθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
 540 Μήδ' ὀρεθαὶ φρέσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα·
 Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἴφι κταμένοιο
 Ἀρμενα δῆσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσας.
 Πρωτογόνων δ' ἐξίφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
 Δέρματα συρξάπτειν νεύρῳ βοῶς, ὅφρ' ἐπὶ νώτῳ
 545 Ὑέτοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην· κεφαλῇφι δ' ὕπερθε

- Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν', οὐατα μὴ καταδείῃ·
 Ψυχρὴν γάρ τ' ἥως πέλεται βορέας πεσόντος·
 Ἡῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν ἀσπερόεντος
 Ἀῆρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
 550 Ὃς τε ἀρυσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
 Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θύελλῃ,
 Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
 Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος·
 Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόν δε νέεσθαι,
 555 Μήποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καθά θ' εἴματα δεύσῃ·
 Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
 Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
 Τῆμος θ' ὥμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
 560 Ἀρμαλιῆς· μακραί γάρ ἐπιέρξοθαι εὐφρόναι εἰσί·
 Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὖθις
 Γῇ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνεΐκη·
 Εὐ τ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τρωπᾶς ἡελίοιο
 565 Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ἔα τότ' ἀσπὴρ
 Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥέον Ὠκεανόιο,
 Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος·
 Τόνδε μετ' ὀρθρογόῃ Πανδιονίς ὤρτο χελιδὼν

Ες φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσλαμένοιο.

- 570 Τὴν φθάμενος, οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ἀλλ' ὅποτ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀν' φυτὰ βαίῃη,
 Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
 Ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν·
 Φεύγειν δὲ σκιερούς θώκους καὶ ἐπ' ἡῷ κοῖτον,
 575 Ὡς ἐν ἀμνητοῦ, ὅτε τ' ἥελιος χροῶα κάρφῃ·
 Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἶκαδε καρπῶν ἀγείρειν,
 Οἷον ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη·
 Ἡὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
 Ἡὼς τοι προσφέρει μὲν ὁδῶν, προσφέρει δὲ καὶ ἔρτου·
 580 Ἡὼς ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
 Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσί τίθησιν.
 Ἡμὸς δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἡχέτα τέτλιξ
 Δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοῖδην
 Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδους ὥρη,
 585 Τῆμος πόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἀριστός·
 Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφανρότατοι δέ τε ἄνδρες
 Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
 Ἀυαλέος δέ τε χροὺς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἤδη
 Εἶη πετραίη τε σκιὴ καὶ βύβλιος οἶνος,
 590 Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
 Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκύης,

- Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοψα πινέμεν οἶνον,
 Ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδώδης,
 Ἀντίον ἐυκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
 595 Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρέυτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.
 Τρεῖς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
 Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ωρείωνος,
 Χώρῳ ἐν εὐαεΐ, καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλῶϊ.
 600 Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 Πάντα βίον κατάθῃαι ἐπάρμενον ἐνδοθεν οἴκου,
 Θῆτα ἄοικον ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
 Δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
 Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆιν· μῆ φεῖδεο σίτου.
 605 Μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλῃται.
 Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι ἔῃ
 Βουσί καὶ ἡμιόνοισιν ἐπιετανόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
 Εὖτ' ἂν δ' Ωρείων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 610 Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ἑοδodάκτυλος Ἥως,
 Ω' Πέρση, τότε πάντας ἀπὸδρεπε οἶκαδε βότρυς.
 Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἡμέματα καὶ δέκα νύκτας.
 Πέντε δὲ συσκιᾶσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

- 615 Πληιάδες θ' Ὑάδες τε, τό τε σθένος Ὠρείωνος
 Δύνωσιν, τότε ἔπειτ' ἀγρότου μεμνημένος εἶναι
 Ὠραίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶπ·
 Εἰ δέ σε ναυτιλίας δυσπεμφέλου ἴμερος αἰετῇ,
 Εὖτ' ἂν Πληιάδες σθένος ὄξριμον Ὠρείωνος
- 620 Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
 Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἄηται·
 Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
 Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
 Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
- 625 Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀένλων,
 Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
 Οὔλα δ' ἐπ' ἄρμενα πάντα τεῶ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
 Εὐκόσμως σιολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο,
 Πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνῶν κρεμάσασθαι.
- 630 Αὐτὸς δ' ὠρᾶιον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δέ τε φόρῳ
 Ἀρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἰκαδὲ κέρδος ἄρῃαι,
 Ὡς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
 Πλωίζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
- 635 Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθ', πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

- Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσι δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
 640 Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
 Τύτῃ δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 Ὠρεαίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
 Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 645 Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
 Ἐὐτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμόν,
 Βούληται δὲ χρεῶ τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερσῶν,
 Δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Οὐ τέ τι ναυτιλίας σεσοφισμένος, οὐ τέ τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέωλων εὐρέα πόντον,
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ
 Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 Ἀθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἐνθά με φημί
 Ὑμνῶ νικήσαντα φέρειν τρίτω δ' ὠτῶεντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μοῦσησ' Ἐλικνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 Ἐνθά με τοπρῶτον λυγυρῆς ἐπεβησαν αἰοιδῆς·
 660 Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπεύραμαι πολυγόμφων.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω Ζηγὸς νόον αἰγιόχοιο.

Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον αἰεῖδεν.

Ἡματα πεντήκοντα μετὰ τρωῶς ἡελίοιο,

Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρους καματώδους ὥρης,

665 Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλός· οὔτε κε νῆα

Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,

Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων

Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι.

Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.

670 Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι, καὶ πόντος ἀπῆμων,

Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας

Ἐλκόμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.

Σπεύδειν δ' ὅτ' ἰ τάχις ἰα πάλιν οἶκονδε νέεσθαι.

Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,

675 Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιο τε δεινὰς ἀήτας.

Ὅς τ' ὥρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ

Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.

Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλός ἀνθρώποισιν,

Ἡμος δὴ τωρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη

680 Ἰχθὺς ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη

Ἐν κρᾶδι ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβρατός ἐστι θάλασσα·

Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλός· οὐ μιν ἔγωγε

Αἶνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,

Ἀρπακίῳ· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦ καὶ τὰ
685 Ἄνθρωποι ῥέζουσιν αἰδρεῖσιν νόοιο.

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τὰδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·

690 Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι.
Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰέρας,
Ἀῖονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθεῖν.

Μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀρετῆος.

695 Ωῖρᾶιος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
Μῆτε τρηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλὰ· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμῆν, ὥς κ' ἠθεα κεδνὰ διδάξης.

700 Τὴν δὲ μάλιστ' αὖ γαμῆν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάσματ' ἀγέρας,
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήζετ' ἀμεινον
Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ εἴγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἐόντα

750 Εὖει ἄτερ δαλῶ, καὶ ὦμῳ γήραϊ δῶκεν.

Εὐδὸπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.

- Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·
 Εἰ δέ κε ποιήσης, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.
 Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
 710 Ἡ' τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἥ καὶ ἔρξας,
 Δῖς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
 Ἡγήτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
 Δέξασθαι. δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
 Ποιεῖται, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
 715 Μηδὲ πολυξείνον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
 Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεσῆρα.
 Μηδὲ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
 Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων·
 Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἀρίστος
 720 Φειδολῆς, πλείσῃ δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
 Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσῃς.
 Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπώμελος εἶναι
 Ἐκ κοινῶ· πλείσῃ δὲ χάρις, δαπάνῃ τ' ὀλιγίστῃ.
 Μηδὲ ποτ' ἐξ ἥους Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον
 725 Χερσὶν ἀνίπτουσιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
 Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀράς.
 Μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴ μεμνημένος ἔς τ' ἀνίοντα,
 Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης,

- 730 Μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
 Ἐζόμενος δ' ὄγε θείος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
 Ἡ' ὄγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
 Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
 Ἐσίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
- 735 Μηδ' ἀπὸ δυσφήμεοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
 Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
 Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιέροον ὕδωρ
 Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὗξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
 Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
- 740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνιπτος,
 Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὁπίσσω.
 Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλεῖη
 Αὔρον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ.
 Μηδέ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθευ
- 745 Πινόντων, ὅλοσ' ἄρ' ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
 Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπιξέσλον καταλείπειν,
 Μὴ τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνῃ.
 Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
 Ἐσθῆιν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.
- 750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
 Πᾶϊδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέξ' ἀνήνορα ποιεῖ.
 Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.

- Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χροῖα φαιδρύνεσθαι
 Ἀνέρα . λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔσθ' ἐπὶ καὶ τῷ
 755 Ποινή· μήθ' ἱερόισιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρῆσας ,
 Μωμεύειν αἰδήλα . θεὸς νύ τι καὶ τὰ νεμεσᾷ .
 Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρέοντων,
 Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι .
 Μηδ' ἐναποψύχειν . τὸ γὰρ οὐ τοι λωϊόν ἐστιν
 760 Ὡς δ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην .
 Φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν αἰεῖραι
 Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν . χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι .
 Φήμη δ' οὐτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
 Λαοὶ φημίζουσι . θεὸς νύ τις ἐστὶ καὶ αὕτη .
 765 Ἡμᾶτα δ' ἐκ διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
 Πεφραδέμεν δμῶεσσι . τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
 Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἢ δ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,
 Εὐτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν .
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος .
 770 Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἡμᾶρ .
 Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ .
 Οὐδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἡμᾶτα μηνὸς
 Ἐξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι .
 Ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί .
 775 Ἡ μὲν, οἷς πεῖκειν, ἢ δ', εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι .

- Η' δὲ δυωδεκάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
 Τῇ γάρ τοι νεῖ νῆματ' ἀερισιωότητος ἀράχνης
 Ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἰδρὺς σωρὸν ἀμᾶται.
 Τῇ δ' ἰσὶὸν δῆσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
 780 Μηνὸς δ' ἰσῆαμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 Σπέρματος ἀρξασθαι. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίσῃ.
 Ἐκτῇ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν.
 Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ' γάμου ἀντιβολῆσαι.
 785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἔκτῃ, κούρῃ τε γενέσθαι
 Ἀρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,
 Σηκόν τ' ἀμφίβαλῃν ποιμνήϊον, ἥπιον ἥμαρ.
 Εὐθλὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ κε κέρτομα βάζειν,
 Ψεύδεά θ' ἀιμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
 790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βόυν ἐρίμυκον
 Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
 Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέω ἥματι ἴσλορα φῶτα,
 Γείνεσθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπωκασμένος ἐστίν.
 Εὐθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρῃ δέ τε τετραῶς
 795 Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βόους
 Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 Πρηῖναι, ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἰσῆαμένου τε,

- Ἀλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἀγεσθαι ἐς οἶκον ἀκοιτιν,
 Οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἐργματι τούτῳ ἀρίστοι·
 Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ ἀιναί.
 Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
 Οἶκον τινυμένας, τὸν Ἐρῆς τέκε πῆμ' ἐπιόρχοις.
 805 Μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 Ἐν μαλ' ὀπιωτεύοντα εὐτροχάλῳ, ἐν ἄλῳ
 Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμῆϊα δούρα,
 Νῆϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς·
 810 Εἰνὰς δ' ἢ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
 Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὕτωτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 Ἀρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀνχένα θῆναι
 Βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι·
 Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι·
 Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
 820 Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,
 Ἡῶς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐσθλὴ χερσίων.

Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.

Αἱ δ' ἄλλαι, μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι,

Ἄλλος δ' ἄλλοίην ἀινεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.

825 Ἄλλοτε μητρὺν πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

Τάων ἐυδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα

Εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,

Ὅρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

- Η** ὄη προλιπῶσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρυῶνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρυῶνος.
 Ἡ' ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 Εἰδεῖ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὐτις ἔριζε
 Τάων ἅς θνηταὶ θνητοῖς τέκον ἐυνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρηθῆν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
 Τοῖον ἄηθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ' δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἐὼν τίεσκεν ἀκοίτην,
 10 Ὡς οὐπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.
 Ἡ' μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱφὶ δαμάσσας,
 Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
 Ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους,
 Ἐνθ' ὄγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρὰ κοιτι,
 15 Νόσφιν ἄτερ φιλόπητος ἐφिमέρου. οὐ γάρ οἱ ἦεν
 Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρυῶνης,

Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 Ἡς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
 Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.

- 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν,
 Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ' ὅτ' ἴι τάχις ἴα
 Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα, ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνεύοντες,
- 25 Λοκροὶ τ' ἀγχιέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
 Ἔσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς πάϊς Ἀλκαῖοιο,
 Κυδίων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὅφρα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀλφεισῆσιν ἀρῆς ἀλκίῃρα φυτεύσῃ.
- 30 Ὡς το δ' ἀπ' Οὐλύμωιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων.
 Ἰμείρων φιλότητος εὐζώνωιο γυναικὸς
 Ἐννύχιος· τάχα δ' ἴξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα.
- 35 Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρυνώης
 Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
 Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρεύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως
 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροϊώτας

- 40 Ωρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβήμεναι ἐυνῆς·
 Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν·
 Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγη κακότητα
 Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἥ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ·
 Ως ἔα τότε Ἀμφίτρευν χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
 45 Ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκανε·
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
 Τερπόμενος δώροισι πολυχρέσου Ἀφροδίτης·
 Ἡ δὲ θεῶ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστω,
 Θήβῃ ἐν ἑωταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
 50 Οὐκ ἔθ' ὅμᾳ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἦσιν.)
 Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακλεΐην·
 Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφείῃ Κρονίῳνι,
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσώῳ Ἀμφιτρεῦνι,
 55 Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μυγείσα,
 Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων·
 Οὗ καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην, μεγάθυμον·
 Εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὄν, Ἀῖρην, αἶτον πολέμοιο,
 60 Τεύχεσι λαμψομένους σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο
 Εἰσιαότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἐκλυπὼν ὠκέες ἵπποι,
 Νύσσοντες χηλῆσι· κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδήει,

- Κόπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφοράβιζον
 65 Ἴππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 Εὐπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον, ἡνίοχόν τε,
 Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληΐην.
 70 Πᾶν δ' ἄλλος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 Λάμπειν ὑπαὶ δεινόιο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ.
 Πῦρ δ' ὥς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
 Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀρμηθῆναι,
 Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰόλαου;
 75 Κεῖνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἅαπται
 Εἷς ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ σπιθαροῖσι μέλεσσι.
 Ὃς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
 Ἡῶς, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
 Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκρας, τοὶ Ὀλύμπων ἔχουσιν,
 80 Ἦ λυτεν Ἀμφιτρυῶν, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θήβην
 Ἠλθε, λιπὼν Τίρυνθον εὐκτίμενον πλολίεθρον,
 Κτείνας Ἠλεκτρυῶνα, βοῶν ἔνεκ' εὐρυμετώπων.
 Ἰκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
 Οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρῆρχον,
 85 Ἦ δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.

- Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἡλεκτρύωνη
 Ἡ' ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 Γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλεϊ Ζεὺς·
 90 Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας,
 Ὡχέτο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθήα,
 Σχέτλιος· ἥ που πολλὰ μετεσθίονα χιζέτ' ὀπίσσω,
 Ἦν ἄτην ἀχέων. ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 Ὡ' φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
 Ἴππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 Ἰθὺς ἔχειν θοὴν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἀῖρεος ἀνδροφόνιοι,
 Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοίβου Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλεταο ἄνακτος.
 Ἡ' μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἅαται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,
 Ἡθεῖ', ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾶ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
 105 Ὃς Θήβης κρηδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν.
 Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 Σᾶς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἀλλὰ γε δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα

- Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀρῆος θ' ἡμέτερόν τε
 110 Μαργώμεσθ'. ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 Οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἴσι, λυλαιόμενοι πολέμοιο
 Φυλότιδα σήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
 115 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
 Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
 Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἦρως, ὦ Ἰόλαε, διοτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
 Ὑσμίνῃ τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 Πάντῃ ἀναστροφᾷ, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι.
 Ὡς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε
 125 Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη κόρυνη Διὸς, ὁππότε ἔμελλε
 Τρωρῶτον σιονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θῆκατο δ' ἅμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
 Δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 130 Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἰσίοι
 Ρίγηλοι, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.

Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
 Μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες· αὐτὰρ ὅπωςθεν
 Μορφνοῖο φλεγύαιο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
 135 Ἦσαν· ὃ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἶλετο χαλκῷ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
 Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Ἦτ' εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

ΧΕΡΣΙΊγε μὲν σάκος εἶλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
 140 Οὐτ' ἐρῆξε βαλὼν, οὐτ' ἔθλασε, θᾶυμα ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
 Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπῶδες ἦν, χρυσῷ τε φαεινῷ
 Λαμπώμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
 Ἐν μέσσω δὲ δρᾶκοντος ἦν φόβος, οὐτι φατειὸς,
 145 Ἐμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπωμένοισι δεδορκῶς.
 Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεώνων,
 Δεινῶν, ἀπλήτων· ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 Δεινὴ Ἔρις πεπώτητο, κορύσσουσα κλόγον ἀνδρῶν,
 Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἶλετο φωτῶν
 150 Οἳ τινες ἀντιβῖν πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' αἴδος εἰσῶ
 Αὐτῶν· ὁστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
 Σαιρίου ἄζελέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.
 Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλῖωξίς τε τέτυκτο·

- 155 Ἐν δ' ὁμαδὸς τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίῃ τε δεδήει.
 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλοη κῆρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖιν.
 Ἔμμα δ' ἐχ' ἄμφ' ὥμοισι δαφοίνεον αἵματι φωλῶν,
 160 Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσί τε βεβριθυῖα.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
 Δώδεκα· ταὶ φοδέεσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων,
 Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν ἔυτε μάχοίλο
 165 Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θωυτὰ ἔργα.
 Στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
 Κυανέα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὁμιληδὸν σίλῃς ἦϊσαν· οὐδέ νυ τῷ γε
 Οὐδέτεροι τρεέτην· φρεῖσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
 Ἡδὴ γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
 Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχὰς, κατὰ δέ σφι κελαινὸν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπώντες,
 175 Κεῖατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 Ἀμφότεροι, χλδύναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.

- Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων ἀιχμητάων,
 Καινέα τ' ἄμφι ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
 180 Ὀπλέα τ', Εἰξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε,
 Μόψον τ' Ἀμψυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἀῖρος,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
 185 Ἀμφὶ μέγαν Πετρεΐον, ἰδ' Ἀσβόλον ὀϊωνιστὴν,
 Ἀῖκτον δ', Οὐριόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
 Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
 Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίκτην ὥσεί ζωοὶ περ ἔόντες,
 190 Ἐγχεσιν ἦδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἀῖρος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔσπασαν ἵπποι
 Χρῦσοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἀῖρος
 Αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, περὶ λῆεσσι κελεύων,
 Αἶματι φοινικόεις, ὥσεί ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 Δίφρω ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δειμός τε Φόβος τε
 Ἐσπασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτης ἀγελεΐῃ Τριτογένεια,
 Τῇ ἰκέλη ὥσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 Ἐγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσεῖν τε τρυφάλειαν,
 200 Αἰγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνὴν.

- Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 Ἰμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος·
 Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπειρίτος ἐσφάανωτο,
 205 Αἰθανάτων· Ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις ἐικυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμμαιμακέτοιο θαλάσσης
 Κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέριοι,
 Κλυζομένῳ ἵκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
 210 Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
 Νηχομένοις ἵκελοι· δοιοὶ δ' ἀνάφυσιόωντες
 Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς.
 Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 Ἥρῃο ἀνῆς ἀλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρέψοντι εἰοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἠυκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,
 Οὗτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἐκάς αὐλοῦ·
 Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐσθήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 220 Χρῦσεον· ἀμφὶ δέ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὠμοῖσιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος, ὃ δ' ὥς τε νόημ' ἐποτᾶτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινόιο πελώρου

- Γοργῶνς. ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρῆυντο φαινοὶ
 Χρῦσειοι. δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 Κεῖτ' Αἴδος κυνέη, νυκτὸς ζῶφον αἶνον ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἑοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρῥῶντο,
 Γέμεναι μαπῶειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 Οὔρεα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 Δοιὼ ἀπρωρῆυντ', ἐπικυρτώνοντε κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τῷ γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 Ἀγρία δερκομένῳ. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· αἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 240 Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες·
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
 Μάρνανθ'. αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
 Χάλκεον ὄξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 Ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστῳ.
 245 Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
 Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἅν δὲ θεοῖσι

- Χείρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ' αὐλοὺς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 Δεινωτοὶ, βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ', ἀπλητοὶ τε
 Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἴεντο
 Αἶμα μέλαν πῖεῖν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάτωιεν
 Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴ δ' αἰδώςδε κατεῖεν
 255 Τάρταρον εἰς κρυόενθ'. αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαντο
 Αἶματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ΑΨ δ' ὄμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἰοῦσαι.
 Κλωθὴ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέσπασαν· ἡ μὲν ὑφήσσω,
 Ἀτρεΐδης, οὔτι πέλεν μεγάλη θεός, ἄλλα καὶ ἔμψης
 260 Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέης τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' εἰς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θεμνησσαι,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἰσλήκει ἐπιδιμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
 265 Χλωρὴ, αὐσθαλέη, λιμῶ καταπεπτηνυῖα,
 Γουνοπαχὴς· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. ἡ δὲ ἀπλητον σεσαρυῖα
 Εἰσλήκει· πολλή δὲ κόνις κατεγήνοθεν ὤμους,

- 270 Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν.
 Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
 Ἐπὶ ἅ πύλαι. τοὶ δ' ἀνδρες ἐν ἀγλαίαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναικα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
- 275 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐνὶ δμῶν. ταὶ δ' ἀγλαίη τεθαλυῖαι
 Πρὸς θ' ἔκιον· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 Ἐξ ἀπαλῶν σιομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
- 280 Αἱ δ' ὑπὸ φορμύγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα·
 Εὐθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ,
 Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἔκαστος
 Πρὸς θ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλῖαι τε χοροὶ τε
- 285 Ἀγλαίαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάρχοιθε πόλῃος
 Νῶθ' ἴππων ἐπιβάντες ἐθύνεον· οἱ δ' ἀροτῆρες
 Ἦρεικον χθόνα διᾶν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 Ἐσάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἶγε μὲν ἡμῶν
 Αἰχμῆς ὀξείησι κορωνιόωντα πέτηλα
- 290 Βριθόμενα σιαχύων, ὥσεί Δημητερος ἀκτὴν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλληδανόισι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν.
 Οἱ δ' ἐτρέγγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·

- Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητῆρων
 Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεσάλων ἀπὸ ὄρχων,
 295 Βριβομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
 Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ)
 Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
 Τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
 300 Βριβόμενος σφαφυλῆσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρκαρόδοντε κύνε πρὸ,
 Ἰέμενοι μαπῆειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
 Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
 ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικρατέοντα πέτοντο
 Ἀρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὖτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῖον εἶχον πόνον. οὐδέ ποτέ σφιν
 Νίκη ἐπηγύσθη, ἀλλ' ἀκριτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 Χρυσείος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ.
 Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέεν Ωκεανὸς πλήθοντι εἰοικώς·
 315 Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

- Κύνιοι ἀεριστόται μεγάλ' ἤπουν· οἱ ῥά γε πολλοὶ
 Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ' ὁλ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς
 Ἡφαίστιος ποίησε σάκος μέγα τε σίβαρόν τε,
 320 Ἀρσάμενος παλάμησι, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμος υἱὸς
 Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
 Εἰκελος ἀσφίερωτῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Κούφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 Δίφρου ἐπεμβεβὰς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἤλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Καὶ σφέας θαρσύνουσ' ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·
 Χαίρετε Λυγγῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
 Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὕμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάστων,
 Κύνιον τ' ἐξεναρξέιν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦται.
 330 Ἄλλο δέ σοι τί ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
 Εὖτ' ἂν δὴ Κύνιον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρῃς,
 Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
 Αὐτὸς δὲ βροτολογὸν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Ἐνθά κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
 335 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 Αἴψ' ὁλ' ἀναχάσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσिमὸν ἐστί·
 Οὔθ' ἱππους ἐλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ως εἰποῦς ἐς δίφρον ἐβήσατο διὰ θεάων,

- Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 Ἐσσυμένως· τότε δὴ ῥα διόγνητος Ἰόλαος
 Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
 Ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κοιόντες πεδίοιο.
 Ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίδ' ἀνασείσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἵκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἵππόδαμος καὶ Ἀρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν θ' ἵπποι μὲν ἔπειτ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 Οὔρεα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγρυτο ἦχώ.
 Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακλεΐη·
 350 Κύκνε πέπων, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
 Ἀνδράσιν, οἳ τε πόνου καὶ οἰζύος ἰδρυες εἰμέν;
 Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον εὐξοον, ἠδὲ κελεύθου
 Εἶκε πάρεξ ἰέναι· Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω
 Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχίνος προδέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα δίσθα καὶ αὐλός·
 Τοῦ γὰρ ὀπύεις παῖδα Θεμιστολόην κυανῶπιν.
 ὦ πέπων, οὐ μὲν γὰρ τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτήν
 Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πλολεμίζειν.
 Ἦδη μὲν τέ ε' φημί καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 Ἐγχεος ἡμετέρου, ὃθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 Ἀντίος ἔσθῃ ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.

- Τρεῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπαῖς ἠρείσατο γαίῃ,
 Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἥλασα μηρὸν,
 Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα·
- 365 Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὄρμη.
 Εὐθά κε δὴ λωδῆτὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα·
- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελὴς ἐμενοίνα
 Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάεματας ἵππους.
- 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
 Πᾶς τε Διὸς μεγάλου, καὶ ἐνυαλίῳ ἄνακτος·
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπῶλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.
 Τῶν δ' ὑποστευομένων κανάχιζε πὸς' εὐρεῖα χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλῳ
- 375 Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 Πολλαὶ δὲ δρυὺς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πῆυκαι,
 Αἰγαιοὶ τε ταυρύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 Ρίμφα κυλινδομένων, εἴως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
 Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
- 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκὸς
 Ἀργὴ τ' ἠδ' Ἑλίκη, Ἀνθειά τε ποιήεσσα
 Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλήτῳ
 Θεσπεσίῳ σύγισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Κάδ' δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν ἀιμαλοέσσας,

- 385 Σῆμα τιθεῖς πολέμοιο ἑὼ μεγαθαρεῖι παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 Δοχμωθεῖς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι
 390 Λεῖβεται, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην,
 Οἷθ' ἀς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν·
 Τῷ ἵκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἰωπείου θόρε δίφρου.
 Ἦμος δὲ χλοεῶν κυανόπτερος ἠχέτα τέτλιξ
 Οἷω ἐφεζόμενος θέρους ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 Ἀρχεται, ὧς τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
 Καί τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 Ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χροῶ Σείριος ἄζει.
 Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι
 Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλουσαι,
 400 Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος·
 Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφριο
 Ἀλλήλοισι κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχῇ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
 405 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
 Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφριο

- Πίονος, ἦν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνῆρ
 Ἰῶ ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη
 410 Χώρου αἰδρις ἐὼν· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο·
 Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Εὐθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 Κτεινέμεναι μεμαῶς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
 415 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληεῖη
 Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχει μακρῶ
 Αὐχένα γυμνωθέντα θεῶς ὑπένερθε γενείου
 Ἥλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωλός.
 Ἡριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἥριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
 Ἡλίβατος, πληγείσα Διὸς ψολοέντι κεραυνῶ.
 Ὡς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός·
 425 Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Δεινὸν ὄρῳ ὅσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας,
 Ὃς τε μάλ' ἐνδυκέως εἶνὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 Σχίσσας ὅτ' ἰ τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.
 430 Γλαυκιῶν δ' ὅσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὦμους

- Οὐρῇ μαστιγόνων, ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
 Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Ἀντίος ἔσ' ἦ Αἴρης. ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 435 Ἐσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
 Ἀμφοτέρω δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπαὶ μεγάλου πέτρη περὶ πρῶτος ὄρουσα,
 Μακρὰ δ' ἐπιθρόσκουσα κυλίνδεται, ἥ δέ τε ἠχὴ
 Ἐρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεδόλησεν
 440 Ὑψηλός, τῷ δὴ συνενεῖκεται, ἔνθα μιν ἴσχει.
 Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρεματος οὐλῖος Αἴρης
 Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμματαπῶς ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγίοχοιο
 Ἀντίῃ ἤλθεν Αἴρης, ἐρεμνὴν αἰγίῳ ἔχουσα,
 445 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδούσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Αἴρες ἐπίσχε μένος κρατερόν καὶ χεῖρας ἀάπλους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε πάυε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴσλας ἐμῆιο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Αἴρεως μεγαλήτορα θυμόν.
 Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἵκελα τεύχεα πάλλων,
 Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,
 Κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος

- Σπερχινόν, εἴου παιδὸς κοτέων περὶ τεθνεῖωτος,
 455 Ἐν σάκει· μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐγχεὸς ὀρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμὺ δ' Ἀΐην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὄξυ,
 Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 460 Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
 Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξεν,
 Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐντροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 Ἡλάσαν αἶψ' ἐγγυς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 465 Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Ἴππους μασιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 Νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
 470 Ἴπποις ὠκυπόδεσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐξίκετ' Ὀὐλμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κήυξ θάπλεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
 Οἱ ῥ' ἐγγὺς νᾶιον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
 Ἄντην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτὴν τ' Ἰαωλκόν,
 475 Ἀρην τ' ἠδ' Ἐλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 Τιμῶντες Κήυκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

ΙΙΙΟ ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἀναυρος,
Ὅμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. τῶς γάρ μιν Ἀπόλλων,
Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥὰ κλειτὰς ἐκατόμβας
Ὅς τις ἄγοι Πυθῶϊδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

Τ Ε Λ Ο Σ.